ERIC de Noorman

door
HANS G. KRESSE.

De Strijd om het Goud

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

In deze reeks zijn verschenen :

1. DE REIS NAAR ATLANTIS
2. DE ONTVOERING VAN WINONAH
3. DE STRIJD TEGEN KIRASSO
4. DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR
5. DE SULTAN VAN AKAIIM
6. HET WATER DES LEVENS
7. HET STENEN AFGODSBEELD
8. DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
9. SCHIPBREUKELINGEN IN ROME
10. DE VALSE KONING
11. DE MOORDENAAR VAN KONING WOGRAM — DE DODENRIDDERS
12. DE WONDEREN VAN MU
13. HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF — HET VERZOEK VAN TOVENAAR LAURI
14. DE ZON-AANBIDDERS
15. ERIC IN HET HEMELSE RIJK
16. STORM OVER CHINA
17. HET DUIVELS VERBOND
18. DE STRIJD OM HET GOUD

Zullen weldra verschijnen :

19. DE ZWARTE RUITER
20. DE BOOG VAN ALLARD

Ieder deel van « De Avonturen van Eric de Noorman » bevat een volledig en afzonderlijk verhaal

HANS- G. KRESSE

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

DE STRIJD OM HET GOUD

Uitgeverij :
HET LAATSTE NIEUWS — Em. Jacqmainlaan, 105 - 107, Brussel

Korte inhoud van vorige verhalen :

Bij zijn terugkeer na een lange, avontuurlijke reis, verneemt Eric dat zijn vader, Wogram, koning der Noormannen gestorven is. Diens plaats werd ingenomen door een neef van Eric, de dwingeland Omon. Eric gelukt erin de valse koning Omon van zijn plaats te verjagen. Hij verneemt dat zijn vader vermoord werd. Met behulp van de tovenaar Lauri weet hij zich op de moordenaar te wreken. Aan Lauri heeft Eric een belofte moeten afleggen. Hiervoor vertrekt hij terug op reis. Hij belandt eerst in het eiland van de dodenridders. Daarna sluit hij vriendschap met Intor, de woudkoning. Samen strijden zij tegen de koningin Ergosa, die met ijzeren hand over het land der verschrikking, Materia, heerst. Zij weten het land te bevrijden en maken kennis met de wonderen uit het land van Mu, broeder van Intor. Op de terugreis met zijn vriend Halsa, moet Eric op een eiland aanleggen om drinkwater te zoeken. Hier ontdekken zij het geheim van het grafgewelf en weten de koningsdochter Aitka die er in opgesloten is te bevrijden. Terug in het land brengt Eric bezoek aan de tovenaar Lauri die hem verplicht een scheepslading goud uit « Goudland » af te halen. Eric vertrekt naar Goudland maar wordt door de eilandbewoners gevangen genomen en ter dood veroordeeld. Op het nippertje wordt hij door het volk der zonaanbidders gered die hem voor de « Zoon van de Zon » aanzien. Hij wordt bevriend met de koning der Ozmecs, doch de vijand van de hogepriester Techotla. Deze besluit hem aan de zonnegeest te offeren. Eric weet zich te bevrijden en het land van de tyranie van de priesters te verlossen. Hij vertrekt eenzaam huiswaarts met zijn lading goud.

Hij wordt opgenomen op een Chinese jonk, dat een ander schip aanvalt en Lotus van Jade, de lievelingsdochter van de Keizer van China ontvoert, om een scheepslading goud als losprijs te bekomen. Eric slaagt er in deze Chinese Prinses te bevrijden en behouden bij haar vader terug te brengen.

De Keizer en Eric worden de slachtoffers van een Staatsgreep. Eric en Lotus van Jade gelukken er in het rijk te redden en de Keizer te bevrijden. Deze schenkt Eric een schip vol kostbaarheden waarmede hij eindelijk de tocht naar Noorwegen aanvangt. In een cel zit Baldon opgesloten om in het noorden gerechtigd te worden...

Baldon kan de bemanning van het schip omkopen en, zodra Eric in Noorwegen geland is, met het goud naar zijn burcht vluchten. Lauri heeft tijdens Eric's reis de macht over het land weten te krijgen en Winonah met haar kind gevangen te houden. Lauri wordt door geldgebrek verplicht met Baldon een verbond te sluiten en hem in ruil voor het goud, het Rijk aan te bieden...

De tekenaar van het boeiend verhaal « ERIC DE NOORMAN » is Hans G. Kresse een der meest talentvolle medewerkers van de Marten Toonder Studio's

Na zijn vlucht uit de burcht jaagt Eric voort door de nacht.

— Ik moet een poging wagen om Lauri's krijgers kwijt te raken, ouwe jongen, prevelt hij, het paard zacht op de hals kloppend.

Op dat ogenblik wijken de bomen eensklaps uiteen om een kleine bosweide te vormen. Snel laat Eric het dier zwenken.

— Als ze mij hier nog kunnen vinden zijn ze handiger dan ik vermoed mompelt Eric, snel uit het zadel glijdend.

Een klap drijft het paard de ene kant op, terwijl Eric zich gelijktijdig weghaast door de bijna manshoge planten.

Het is doodstil onder de hoge bomen. Zijn Lauri's mannen het spoor bijster geworden? Wanneer boven hem eensklaps de roep van een hoornuil opklinkt, blijft de Noorman pal staan. Van veraf wordt de kreet beantwoord. Zoekend kijkt Eric rond.

Pas is de tweede kreet uitgestorven of donkere gestalten duiken tussen de bomen op.

— Lauri's krijgers ! flitst het door Eric heen.

Roerloos iedere beweging vermijdend, ziet hij hen naderkomen. Zal de oude natuurregel, die zegt dat het onbeweeglijke niet opvalt, ook ditmaal opgaan?

Het schijnt zo. Toch lijkt het Eric een eeuwigheid toe eer de laatste krijger opnieuw tussen de stammen is verdwenen. Maar nauwelijks is dat ook gebeurd of de Noorman draait zich om en vlucht.

Voortijlend verneemt de Noorman plots aan weerszijden gekraak.

Een opgewonden stem bevestigt zijn angstig vermoeden.

— Sluit hem in, mannen ! hoort Eric de aanvoerder schreeuwen. Wij hebben hem !

Koelbloedig blijft de Noorman staan. Overal stuit zijn blik op zijn achtervolgers, die hun omsingeling voltrekken. Eric beseft dat hij verloren is. Maar grimmig neemt hij zich voor dat ze hem nimmer levend in handen zullen krijgen.

— Valt aan ! schreeuwt de aanvoerder. Maakt hem af, mannen!

Zijn krijgers hebben geen aansporing nodig. Triomfantelijk storten zij zich naar voren.

Eric verdedigt zich wanhopig. Stap voor stap wordt hij teruggedrongen.

— Dit is het einde, denkt hij bitter zich in de rug dekkend tegen een stam. Op dat ogenblik verneemt hij weer de roep van de hoornuil, ditmaal klinkt de kreet zeer nabij. En zij is nog niet verstorven of een regen van pijlen snort onverwachts vanuit het bladerdak neer.

De verwarring, welke deze spookachtige aanval uit het duister veroorzaakt is onbeschrijfelijk. Uit het lover springen dozijnen gewapende gestalten neer op de dodelijk beangstigde soldaten.

Eric kan zijn ogen nauwelijks geloven bij het zien van deze aanval. Met een vrolijke kreet heft de Noorman zijn zwaard en stort zich in het gevecht zich tevens bij de aanvoerder werkende.

Zij aan zij dringen zij naar voren, en hun voorbeeld zweept de mannen op tot een doldrieste stormloop op Lauri's mannen. De laatste weerstanden worden gebroken.

Terwijl hij toeziet vraagt Eric zich af wie deze mannen toch zijn. Tot een manestraal, die over het gelaat van een man naast hem valt de oplossing brengt; want in die man herkent hij ineens de boer, die hij eenmaal uit de handen van Lauri's mannen redde. En meteen klinken hem de woorden weer in de oren, die de man toen tot hem gesproken heeft : « Ik ga mij aansluiten bij de Lynx der Wouden... »

Hartelijk begroet hij de boer, die hem op zijn verzoek naar de aanvoerder brengt. Deze geeft zijn mannen juist orders omtrent de achtervolging der uiteengeslagen krijgers, maar als hij Eric ziet naderen treedt hij op hem toe en drukt hem lachend de hand. Nu pas heeft de Noorman tijd om aandachtig de Lynx der Wouden op te nemen.

— Maar wij kennen elkaar ! roept hij dan uit. Zijt gij niet...?

— Inderdaad Heer, vult de Lynx der Wouden aan, ik ben de kasteelheer, die U eenmaal hielp in uw strijd tegen uw tegenstrever Omon, de valse koning. Mijn mannen bemerkten dat een vluchteling door Lauri's bloedhonden werd achtervolgd. Het doet mij onuitsprekelijk genoegegn U hier in ons midden te mogen begroeten koning Eric !

De laatste woorden heeft de Lynx der Wouden met stemverheffing uitgesproken, en het is of er een schok gaat door de mannen, die hem omringen. Met grote ogen staart de boer de Noorman een ogenblik aan. « K-koning Eric » mompelt hij. Dan laat hij zich eerbiedig op de knieën zinken.

— Voor het rijk der Noren en Koning Eric ! » schreeuwt de Lynx. De dood aan Lauri de Magiër ! En driemaal achtereen laten juichende mannenstemmen die kreet door het nachtelijk woud daveren.

Na de achtervolgingen en het verraad van Lauri en Baldon, maakt een warme vreugde zich van Eric meester nu hij beseft dat niet iedereen hem ontrouw geworden is. Met een vriendelijk gebaar geeft hij de boer te kennen dat hij op moet staan en legt een hand op zijn schouder.

Mannen ! klinkt zijn heldere stem. Ik hoop het vertrouwen dat gij in mij hebt gesteld nimmer te beschamen. Voor het volk der Noren en koning Eric, was uw kreet. Wij zullen niet rusten voor wij ons rijk hebben vrijgevochten van Lauris knevelarijen ! De dood aan de Magiër !

Wanneer het bijvalsgeroep, dat op zijn woorden volgt, enigszins is weggestorven treedt de Lynx der Wouden op de Noorman toe.

— Uw zaak is de onze, Heer ! Daarom weet ik het verlangen van al mijn mannen uit te spreken wanneer ik U vraag : sluit U bij ons aan en leid ons in de strijd. Wij kunnen ons geen beter aanvoerder wensen dan U...!

— Graag zou ik aan uw verzoek gevolg geven. Maar eerst moet ik een persoonlijke aangelegenheid tot oplossing brengen. Ik heb een zoontje. Evenals mijn vrouw was hij in de macht van Lauri. Toen Erwin echter hoorde dat de Magiër hem mee wilde nemen naar zijn grotten, heeft hij onopgemerkt de burcht verlaten. Ge begrijpt dat ik mij ernstig ongerust over hem maak. Het is nog maar een kind en de wouden zijn vol gevaren. Allereerst moet ik hem terugvinden en in veiligheid brengen. Ge zult dit zeker begrijpen.

De Lynx der Wouden werpt de Noorman een verraste blik toe.

— Hoe oud is uw zoon? Hoe ziet hij er ongeveer uit?

Met enkele worden beschrijft de Noorman het kind.

— Hoezo? Weet ge misschien...?

— Het lijkt me dat het lot u gunstig is, zegt de aanvoerder gespannen. Die beschrijving klopt volkomen met de jongen, die mijn mannen enkele uren geleden in het woud ontdekten.

— Wat ! Hebben ze Erwin gevonden !

— Niet gevonden ! Zij riepen hem aan maar hij vluchtte met een angstige kreet weg in de struiken. Het enige wat zij vonden was dit... Hij wenkt de boer, die haastig nadert en de Noorman een klein voorwerp overhandigt. In het maanlicht herkent Eric het ogenblikkelijk. Het is het klein, houten, speelgoedzwaard van Erwin.

— Er is geen twijfel meer mogelijk, mompelt Eric.

Hij werpt een neerslachtige blik op het zwaardje, en het is hem als ziet hij een ogenblik de kleine gestalte van zijn zoon angstig en moe door het reusachtige, duistere woud dwalen.

— Erwin, denkt de Noorman moedeloos, hoe moet ik u ooit weervinden...?

De Lynx der Wouden schijnt zijn gedachten te raden. Geruststellend legt de aanvoerder een hand op Eric's arm.

— Wanhoop niet al te zeer, Heer. Er is nog een kans om uw zoon te vinden. Kijk...

Een vleugje hoop komt in Eric op als hij in de verte de krijger ziet terugkeeren. Aan een leiband voert deze een schrander uitziende hond.

— Wolf is onze beste speurder, zegt de Lynx met een glimlach. Als hij een spoor te pakken heeft, laat hij het niet meer los.

Dankbaar neemt de Noorman de leiband van de krijger over. Hij aait het dier over de kop, spreekt het zachtjes toe en laat de hond aan het speelgoedzwaardje van Erwin rieken. Tot zijn genoegen trekt Wolf, na even rondgesnuffeld te hebben, hem doelbewust mee in een bepaalde richting. Eric wendt zich tot de aanvoerder.

— Mijn weg ligt voor mij, zegt hij. Heb dank voor alles wat ge voor mij deedt. Zodra ik gelukt ben, keer ik terug. Welke plaats van samenkomst stelt gij voor?

— Wij kunnen elkaar terugvinden bij deze beuk, antwoordt de ander. Binnen twee dagen zult ge ons hier terugvinden, klaar om uw bevelen op te volgen.

De boer en enkele anderen begeleiden de Noorman tot zij op de plek komen waar de mannen Erwin hebben gezien.

— Hier was de plaats waar wij de jongen in de struiken zagen verdwijnen, zegt de boer aarzelend.

Iets schijnt hem te benauwen. Maar pas als Eric hen verlaten heeft, schijnt hij het te kunnen uitspreken, want eerst dan roept hij hem enigszins beangstigd na :

— Ge zult goed doen uit te kijken, Heer. Voor u ligt het gebied der Dvergars... !

De ochtend breekt aan, wanneer Eric en de hond de rand van het woud bereiken. Rossig breekt de zon boven de horizon en over het land ligt de nevel nog in wijde vegen. Wolf heeft het spoor van Erwin nu blijkbaar goed te pakken, want de Noorman heeft moeite om het schrandere dier vast te houden. Doch terwijl dit hem met blijdschap vervult, moet hij toch ietwat onrustig terugdenken aan de laatste woorden, die de boer hem nariep. Er klonk angst in de stem van de man. Waarom? Wie zijn deze geheimzinnige Dvergars en welke gevaren dreigen er in hun gebied?

Peinzend fronst Eric de wenkbrauwen. Hij weet niet goed wat hiervan te denken. Voorlopig zet hij het hele vraagstuk maar van zich af en kijkt naar de hond, die met toenemende snelheid het spoor volgt, dat zich tussen de laatste boomgroepen slingert. Tot hij er eensklaps opnieuw aan herinnerd wordt. Want Wolf voert hem in rechte lijn op een nevelplek in de verte toe. Overal elders is de ochtendmist langzaam opgetrokken, maar daarginds hangt het nevelgordijn dichter dan ooit.

Wanneer zij naderkomen kan Eric vaag enkele rotspieken zien schemeren. Het landschap is somber geworden. Slechts dode bomen en versplinterde stammen steken nog omhoog. Er waait een kille wind, die de nevelmassa zacht doet deinen. Onwillekeurig huivert de Noorman even. De zware stilte, de bijna spookachtige doodsheid jaagt zelfs Eric schrik aan.

Een ogenblik aarzelt hij op de grens van de grauwe nevels. Een instinct, heel diep in hem, waarschuwt dat daarginds iets huist, waar tegen alle mensenmacht tevergeefs is. Maar het spoor van Erwin verdwijnt achter de mistbanken en dat geeft de doorslag. Met een gemompelde geruststelling tot de hond treedt hij behoedzaam de nevels binnen.

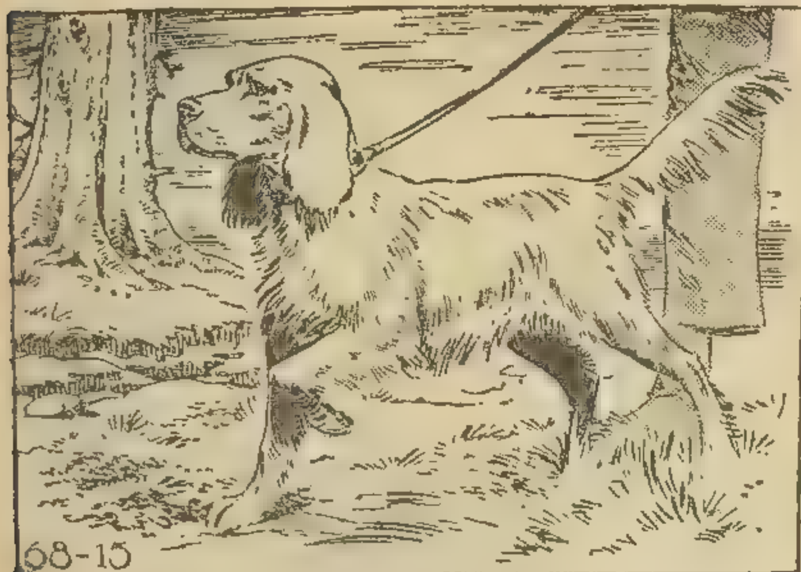
Roerloos en stil is het om hem heen, wanneer hij langzaam voortstapt door het gebied van de Dvergars. Nergens hoort men enig geluid. Alleen zijn eigen voetstappen en het zachte getik van Wolf's nagels op de stenen weerklinken. Spookachtig kolken de nevels rond de naakte vochtig-glimmende rotsen en het dode hout. Nu kan Eric zich indenken dat de boer met een huiver in zijn stem over deze plek sprak.

Ook de hond is niet op zijn gemak. Nog steeds volgt hij trouw Erwin's spoor, maar soms aarzelt hij om argwanend te snuiven. Aan alles is te merken, dat hij liever terugging.

Zo trekken zij langzaam voort. Steeds somberder wordt de omgeving, steeds sterker het gevoel van onbehagen, dat zich zowel van de man als van het beest meester maakt. Maar bij Eric haalt een groeiende ongerustheid over het lot van zijn zoon de bovenhand. Het idee dat de kleine jongen in deze naargeestige sfeer verdwaald is komt hem bij iedere stap afgrijselijker voor. En dit is nog slechts het landschap. Maar welke wezens hebben dit gebied tot hun domein gekozen? Wie zijn die raadselachtige Dvergars om zich in deze nevels terug te trekken? Terwijl hij scherp rondkijkt naar Erwin, houdt deze vraag hem bezig; een vraag die uitgroeit tot een angstig vermoeden, dat hij niet onder woorden kan brengen, maar dat hem steeds meer benauwt.

En hij zou nog argwanender zijn geweest indien zijn blik gevallen was op de kleine, zwarte schimmen, die hem behendig achter de rotsen bespieden. Zonder geluid volgen zij hem op de voet, ongezien, sluipend langs de stenen.

Dan begint Wolf eensklaps te janken...

Het gejank van de hond duurt slechts een ogenblik. Het versterft tot een dof gegrom, dat diep uit de keel van het dier opklinkt. Roerloos slaat Eric het gedrag van Wolf gade, die thans. tot het uiterste gespannen, de lucht opsnuift. Heeft hij gevaar opgemerkt? Nog steeds hangt dezelfde loden stilte om hen heen, maar toch heeft Eric het vage gevoel dat er ergens achter de nevels ogen naar hem gluren; starre, onbewegelijke ogen, die hem geen ogenblik met rust laten.

Hij krijgt geen tijd om daar lang bij stil te staan. Plots geeft de hond een ruk aan de koord en rent snuffelend naar voren. Meer dan ooit kiest hij thans één doelbewuste richting. Hij trekt Eric mee langs een met stenen bezaaid pad, dat dicht langs de stijle rotsen loopt. En weer is de Noorman zo in beslag genomen door het spoor, dat hij de vreemde, donkere schimmen niet opmerkt, die langs de brede stenen zijn tocht volgen. Soms verdwijnen zij achter de mist. om even later snel en geruisloos, een eind verder op te duiken. En geen ogenblik raakt de Noorman los uit hun blik.

Maar hij slaat nergens acht op. Te sterk voelt hij aan de kracht, waarmee Wolf aan de koord trekt, dat de hond het einddoel van de tocht voelt.

— Toe maar ,ouwe jongen, moedigt hij hem zachtjes aan. Vooruit maar. Zoek Wolf. zoek !

Hij zwijgt plotseling. De hond heeft hem om een uitstekende rotspunt gevoerd en daarginds. in de verte, rustig uitgestrekt tussen de rotsen ligt een klein figuurtje, vast in slaap.

— Erwin ! schreeuwt Eric opgelucht en ijlt naar zijn zoon toe !

Maar boven, van de rotsen gluren de donkere schimmen....

Dol van vreugde buigt de Noorman zich over zijn zoon heen.

— Erwin ! herhaalt hij lachend. Wordt wakker ! Mijn jongen, doe de ogen eens open !

Het kind maakt geen enkele beweging. De grote ogen blijven gesloten, de rustige ademhaling verandert niet. Eric grijpt hem bij de schouder en schudt hem plagend door elkaar. Doch het kind blijft rustig doorslapen.

Plotseling vernauwen de ogen van de Noorman en geschrokken grijpt hij naar het glinsterende stukje metaal, dat op de borst van zijn zoon hangt. Het is een amulet, kunstig uit goud gesmeed, dat met een fijn kettinkje om Erwin's hals is bevestigd. Het amulet vertoont enkele vreemde tekens.

— Runen, denkt Eric, om zich dan met een schok te herinneren hoe verteld werd dat de Dvergars zeer bedreven zijn in het smeden van magische tekens. Zou dat de oorzaak zijn van Erwin's slaap ?

Hij tracht het kind het amulet af te nemen, maar als door een geheimzinnige macht beheerst wil de ketting niet loskomen. Dan hoort hij eensklaps de hond angstig achter zich brommen...

Nu trekt hij met een gesmoord janken de staart tussen de poten en sluipt weg, trillend van een vreemde, door niets te verklaren angst.

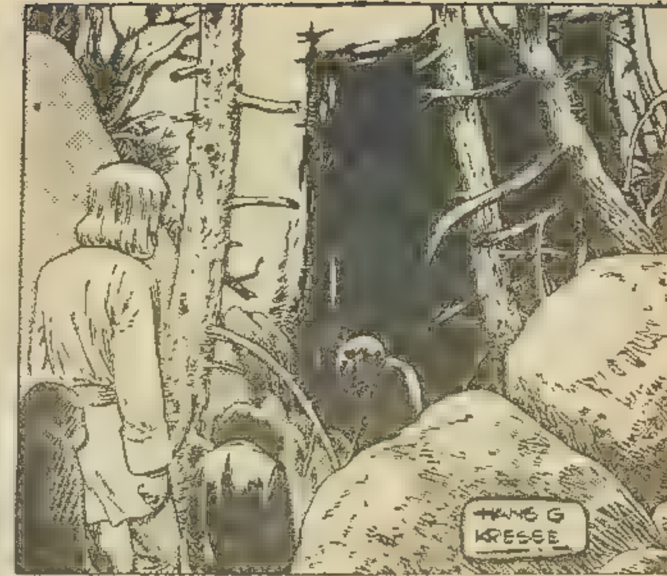
Snel springt de Noorman op om de leiband van de hond te grijpen.

Schuw tracht Wolf weg te glippen. Eric loopt hem enkele passen na. Dan...

Een schreeuw ontsnapt de Noorman. Plotseling, als uit het niet, valt een net over hem heen; een uiterst fijn metalen net, dat hem als een floers omhult. Wanhopig tracht hij zich te bevrijden, doch iedere beweging brengt mede ,dat hij nog meer verward geraakt. En terwijl hij zichzelf steeds sterker insnoert, hoort hij boven zich een fijn en spottend gelach.

Maar wat Eric nog meer beangstigt dan het spookachtige net, zijn de kleine, donkere gestalten, die zich nu van de rotsen losmaken en hem geluidloos omringen. Er gaat een afschrikwekkende sfeer van hen uit, die een kille angst in de Noorman doet ontstaan.

Terwijl hij zich nog ademloos afvraagt wat zij met hem van plan zijn, haalt de voorste Dvergar langzaam een massief gouden amulet onder zijn wijde buis te voorschijn en houdt hem dit voor. Het kleine voorwerp schijnt een verblindende glans af te stralen. Eric kan zijn ogen er niet van afwenden.

En terwijl hij naar het magische teken staart, komt er een vreemde willoosheid over hem. Wel kan hij nog normaal voelen en denken, maar het is of een onzegbare macht zich boven hem gesteld heeft, een niet te bepalen invloed, die zich meester maakt van zijn wil en hem dwingt tot blindelings volgen.

Hij voelt dat zachte handen het net van hem afnemen. Langzaam staat hij op. De Dvergars scharen zich om hem heen. En met starre, nietsziende ogen volgt de Noorman hen. Het laatste wat hij meent te horen is het schrille, kermende gehuil van Wolf, die sidderend toeziet hoe zijn meester met zijn sombere gidsen tussen de door mist omwaaide rotsen verdwijnt...

Hoe lang hij zo voortgaat, weet Eric niet. Maar er komt een ogenblik dat hij tussen de kale stammen een stijle rotswand ziet opdoemen. En naderkomend onderscheidt hij een ruw uitgehakte opening, donkere toegang tot een eindeloos gewelf, dat tot diep in de rotsen lijkt te lopen. Even blijft de Noorman staan. Maar de voorste Dvergar wendt zich langzaam om en maakt een bevelend gebaar. Dan treden zij de duisternis in, op weg naar de schuilplaats der kleine schimmen, terwijl Eric's angst steeds groter wordt...

De Dvergars voeren Eric mee door de nauwe gangen, die in de rots zijn uitgehold. Hol klinken hun voetstappen door de gewelven. Het is een eindeloze doolhof van hoofd- en zijgangen, maar de vreemde wezens aarzelen geen ogenblik. Steeds verder leiden zij de Noorman, die, nog geheel onder de ban van het amulet zonder verzet volgt. Tot hij eindelijk in de verte licht ziet schemeren. Het wordt sterker en sterker, groeit uit tot een helse gloed, die het ernorme gewelf, waarin zij ten laatste halt houden verlicht.

Hier tussen de stalagtieten, die als fantastische stenen guirlandes langs het gewelf omlaag hangen, gloeien ontelbare vuren op. Duidelijk kan de Noorman de gestalten van vele smedende figuren onderscheiden. De hele ruimte is vervuld van het geraas van hamers op aanbeelden. Een gonzende drukte die nimmer afneemt.

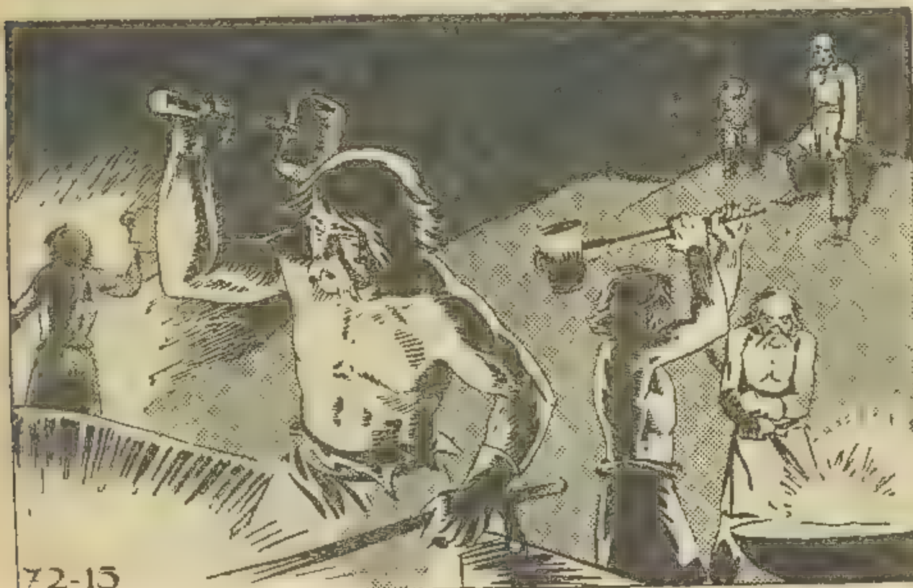
Verbijsterd vraagt de Noorman zich af voor welk doel deze smedende figuren in het binnenste der aarde werken. Hij heeft het gevoel iets te aanschouwen dat geen sterveling voor hem ongestraft heeft mogen zien. Wáartoe dient dit alles?

— Dit is de grote smidse der Dvergars, o man van de aarde, zegt een scherpe stem achter hem, als had de eigenaar de vragen kunnen lezen, die in Eric's brein opkwamen. Verschrikt wendt de Noorman zich om. Onder de wezens die hem omringen is een iets grotere figuur verschenen. Eerbiedig wijken de anderen achteruit, als hij op Eric toetreedt.

— Hier smeden wij onze magische amuletten, Onze wapenuitrustingen en zwaarden, beroemd om hun sterkte. Hier modeleren wij het goud...

— Wie zijt ge...? mompelt Eric.

— Ik ben Orl. koning der Dvergars, luidt het antwoord, op zachte toon gegeven. Moge de betovering van het amulet thans van u afvallen. Heer Eric. Ontsnapping is niet meer mogelijk...

Thans ziet de Noorman plots vol afgrijzen dat de zwoegende gestalten daar omlaag geen Dvergars zijn, doch mensen zoals hijzelf. En wat hem het meest ontstelt is, dat zij als slaven aan hun aanbeelden zijn geketend.

— Beklaag hen niet, krast Orl's stem achter hem. Zij drongen. de een na de ander, door in ons gebied om de schatten der Dvergars te roven. Welnu, ge ziet hoe wij hen in staat stellen hun verlangens te bevredigen. Thans zien zij niets dan goud om zich heen. De hebzucht straft zichzelf boven alles Heer Eric.

— Hebt gij mij om deze reden hierheen gelokt ! valt Eric driftig uit.

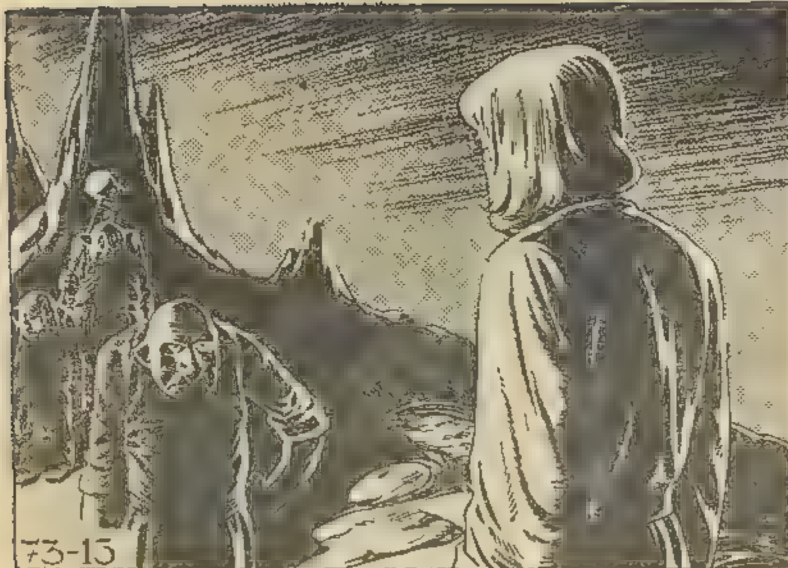
— Ge doet ons onrecht. Heer. Wij Dvergars zijn geen slechte geesten. Ge zijt niet naar hier gekomen uit begeerte naar het goud. Ge zijt slechts in onze nevels doorgedrongen om uw zoon te zoeken...

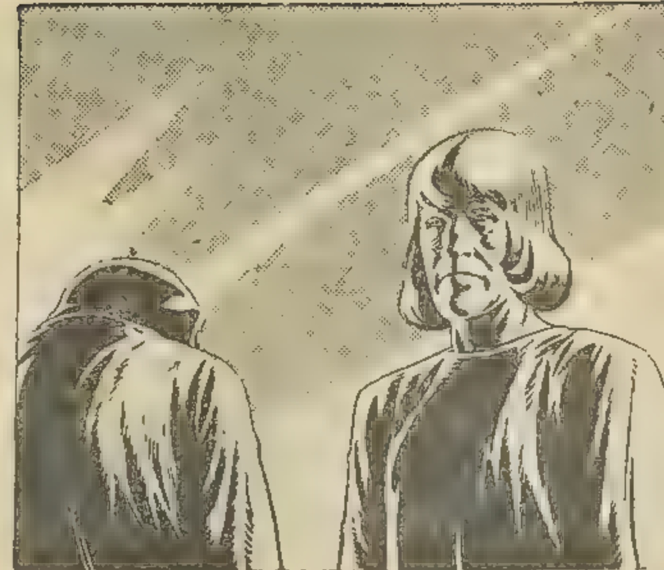
— En ik vond hem als slachtoffer van een uwer magische amuletten, valt Eric in. Waartoe was dat dan nodig?

— Het was nodig wijl ik een gesprek met u wens te hebben. Vergeet niet dat wij Dvergars ons niet in het zonlicht kunnen wagen. Toen ik bemerkte dat uw zoon in mijn gebied was verdwaald begreep ik dat gij hem zoudt volgen. Ik ken u als een dapper krijger en het lot van de jongen zou u boven alles gaan. Hier zag ik een kans om u te dwingen voor mij te verschijnen. Ik geef toe dat ik een val voor u opstelde, maar geloof mij, het was niet boosaardig bedoeld. Het is van het hoogste belang dat wij eens praten, Heer Eric ! Gij en ik, wij hebben enkele belangen gemeen !

— En welke dan wel? vraagt de Noorman verbaasd.

— Een grenzeloze haat jegens Lauri de Magiër verbindt ons ! zegt Orl nadrukkelijk, terwijl hij Eric een doorborende blik toewerpt...

– Lauri... ! herhaalt Eric verbijsterd. Ge kent de Magiër...?

— Ik weet veel, antwoordt de vorst der Dvergars. Ik weet alles van u af. Hoe ge een afspraak met de Magiër maakte om een scheepslading goud voor hem te halen. Hoe ge terugkeerde en ontdekte, dat Lauri zijn woord gebroken had. Hoe hij zich van de macht over uw rijk meester maakte en u zelfs uw zoon Erwin wilde ontnemen. Hoe Baldon de verrader uw goud ontvreemdde... Ach, zo zou ik door kunnen gaan. Ge zijt een dwaas geweest om Lauri ooit te vertrouwen. Ontelbare malen heeft hij reeds getracht ons Dvergars van onze schatten en geheimen te beroven, maar wij hebben hem steeds op een afstand weten te houden. Lauri kent ons en heeft ons leren vrezen.

Eric maakt een verrast gebaar.

— Ja, wij willen u helpen. Er is één middel om Lauri schaakmat te zetten. Ge zijt een groot krijger, Heer Eric, en ge beschikt over de list en kundigheid van een vooraanstaand aanvoerder. Het moet u mogelijk zijn Lauri te dwingen tot een rechtsgeding ! Alleen dan hebt ge kans hem uit uw rijk te drijven. Dwing hem tot een rechtsgeding en ik zal u helpen uw rechtvaardige zaak te winnen.

Eric denkt een ogenblik na.

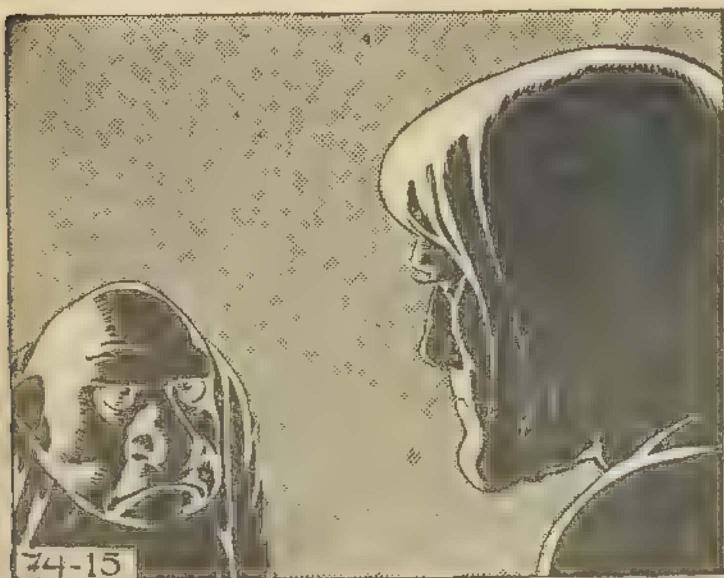
— En uw eisen Orl van de Dvergars?

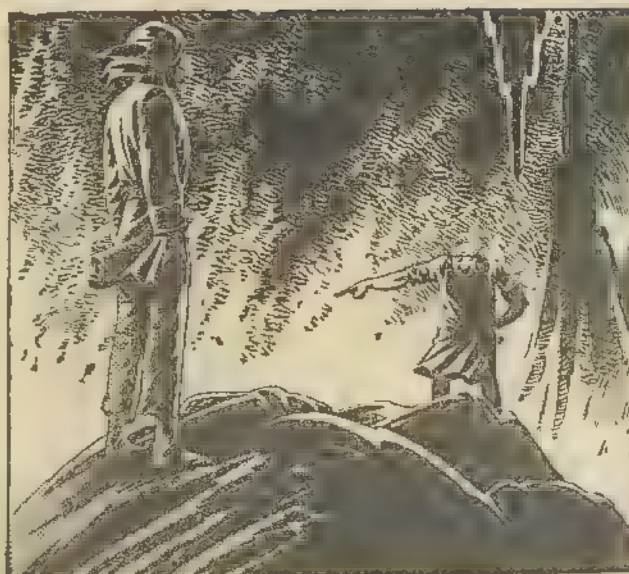
Er glijdt een sluwe glimlach over het gelaat van de vorst.

— Ge begrijpt mij uitstekend, Heer. Inderdaad, ik vraag een prijs voor mijn hulp. Gij hebt immers een scheepslading goud meegebracht naar Noorwegen...?

Een ogenblik zwijgt hij, als om zijn woorden duidelijker te laten uitkomen. Dan zegt Orl langzaam :

— Ik wens de helft van de scheepslading goud die ge meegebracht hebt uit China, Heer Eric, zegt de koning der Dvergars. En dat is geen slechte koop voor u ! De helft van het goud voor de zekerheid dat ik Lauri de Magiër tijdens een rechtsgeding ontmasker. Kies!

— Ik heb weinig keus. Maar dit goud waarover ge spreekt is mij ontstolen door Baldon.

— Uw woord is mij voldoende. Ik ken Eric de Noorman genoeg om te weten dat hij er in zal gelukken Baldon dit goud te ontnemen.

— Gesteld dat ik Lauri tot een rechtsgeding kan dwingen. Hoe kan ik u dit dan tijdig laten weten? En welke waarborg heb ik dat ge komt?

— Dezelfde waarborg die ik heb dat gij mij het goud zult uitbetalen na mijn hulp : wederzijds vertrouwen ! Buiten zult ge uw zoon vinden, nog steeds in diepe slaap. Zodra ge hem in het zonlicht hebt gebracht zal het amulet, dat die slaap veroorzaakt uit elkaar vallen en hij zal ontwaken. Bewaar de stukken van dit amulet. Indien ge mij ooit nodig mocht hebben, leg dan de stukken weer tegen elkaar en ik zal verschijnen. En nu : ga !

Opgelucht loopt Eric terug. Weliswaar begrijpt hij nog niet hoe de kleine vorst ooit denkt Lauri te ontmaskeren, maar voor het ogenblik is hij al blij genoeg dat hij en Erwin in staat zijn gesteld diens somber rijk ongedeerd te verlaten. Plotseling hoort hij echter een uitroep, en waneer hij het hoofd wendt ziet hij de vorst der Dvergars donker achter zich op de rotsen staan, scherp afgetekend tegen de gloed der vuren.

— Nog één waarschuwing, Heer ! krast zijn scherpe stem. Ge zult er goed aan doen zo snel mogelijk het goud uit Baldon's handen te halen, want ik geef u de verzekering dat Lauri ook reeds plannen in die richting maakt ! De Magiër heeft dringend grote rijkdommen nodig. Ge doet verstandig Baldon zo snel mogelijk aan te vallen. Denk om ons goud, ha, ha ! Gegroet... deelgenoot !

En terwijl Eric zich verwijdert hoort hij Orl's sombere lach achter hem in de echo's wegsterven.

In gedachten verzonken verlaat Eric de grotten der Dvergars. Haastig begeeft hij zich naar de plaats waar hij Erwin noodgedwongen heeft achtergelaten.

De jongen is nog steeds in diepe slaap gedompeld. Eric neemt hem voorzichtig op en draagt hem terug langs de weg waarlangs hij gekomen is.

De geheimzinnige woorden van de koning der Dvergars klinken voortdurend na in zijn oren. Dwing Lauri tot een rechtsgeding en ik zal u helpen hem onschadelijk te maken.

In ieder geval wachten me de nodige opgaven, denkt Eric grimmig. Ik moet Baldon het goud ontnemen, dat hij mij ontstal. Verder moet ik Lauri zover schaakmat zien te zetten, dat hij er in toestemt een rechtsgeding aan te gaan. En wat voert de Magiër in zijn schild? Hij is er de man niet naar om rustig af te wachten tot ik hem aanval.

Plotseling herinnert hij zich weer de laatste woorden, die Orl hem toevoegde : de Magiër heeft dringend grote rijkdommen nodig.

— Waarom? vraagt Eric zich af. Welke noodzaak kan Lauri daartoe drijven? Hij bezit toch het gehele rijk?

Op datzelfde ogenblik wordt die vraag op een andere plaats beantwoord. Gezeten in de grote zaal van Eric's burcht werpt de Magiër een vorsende blik naar de krijgers, die verontwaardigd voor hem staan. Het zijn de aanvoerders van zijn soldaten, die zich driftig bij hem hebben laten aandienen. En in hun stemmen klinkt wantrouwen en ontevredenheid wanneer zij de man in de zwarte mantel toevoegen : Gij hebt ons reeds te lang met uitvluchten bezig gehouden, Heer Lauri ! Maandenlang hebben onze mannen geen soldij gekregen. Thans willen zij hun geld ! Het zou zeer onverstandig van u zijn indien ge hen thans niet tevreden stelt. Er broeit muiterij... !

Lauri maakt een kalmerend gebaar.

— Komaan, waartoe dit wantrouwen? mompelt hij met een valse glimlach. Ge twijfelt er toch niet aan dat ik u de soldij welke de mannen rechtens toekomt wil onthouden? Nog slechts even geduld... Doch de aanvoerders schudden beslist het hoofd.

Langzaam knikt Lauri. De grijns verlaat zijn bleek gelaat niet.

— Het zij zo. Nog enkele dagen. Daarna zal ik de achterstallige soldij uitbetalen!

Maar wanneer de officieren verdwenen zijn versombert zijn gelaat.

Somber staart hij een ogenblik in de vlammen. Als zijn soldaten hem in de steek laten is alles verloren. Tot een nieuwe gedachte plotseling zijn ogen doet oplichten met een sombere gloed. Baldon bezit de scheepslading goud, welke Eric uit China bracht. De roofridder heeft goud genoeg! Ik moet mij met hem in verbinding stellen.

Hij lacht geluidloos en nog lang daarna blijft hij nadenkend voor zich uitstaren. Een dreigend lachje krult zijn dunne lippen.

Geheel onbewust van dat alles heeft Eric zijn tocht vervolgd.

Roerloos slaapt Erwin. Het amulet schittert op zijn borst. Heeft Orl van de Dvergars de waarheid gesproken?

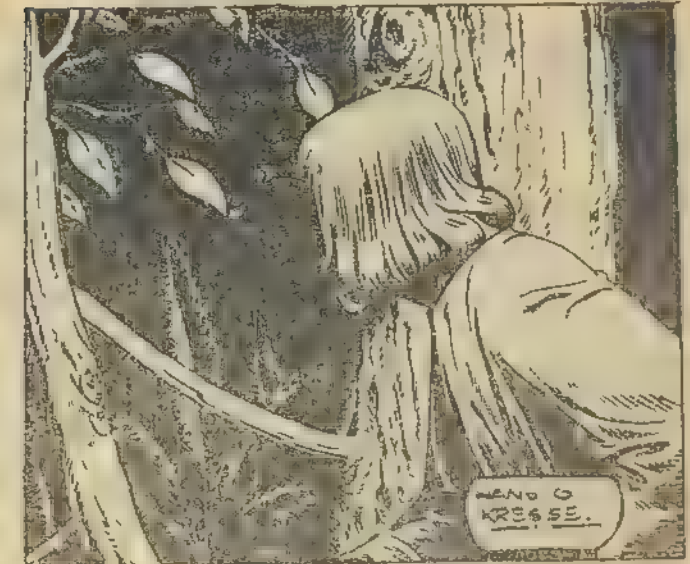
Plotseling wijken de nevels uiteen en voor het eerst sinds uren ziet de Noorman licht. Goudig valt een brede straal zonlicht over de man en het kind.

Even blijft alles stil. Dan, met een scherpe tik, valt het amulet om Erwin's hals als door een onzichtbare hand gebroken, uit elkaar en gelijktijdig slaat Erwin de ogen op. Hij werpt Eric een verbaasde blik toe, die echter met een schok van vreugde plaats maakt voor herkenning.

— De grote, blonde man... ! roept hij stralend uit, en zelden heeft Eric zich zo gelukkig gevoeld...

Snel volgt Eric de weg terug, die hem naar de plaats moet leiden waar hij de Lynx der Wouden zal ontmoeten. Vrolijk babbelend gaat Erwin naast hem. De jongen is uitgelaten van vreugde, nu hij eindelijk in het gezelschap is van de man die hij zo vurig bewondert. Hij straalt van trots wanneer hij Wolf aan de riem mag houden.

— Ik ben een groot jager, zegt hij fier. Ziet ge. Ik volg ieder spoor met mijn speurhond ! Die volgt mijn minste bevel. O... !

De laatste uitroep ontsnapt hem vol schrik, want met een heftige sprong heeft de hond zich plotseling losgerukt.

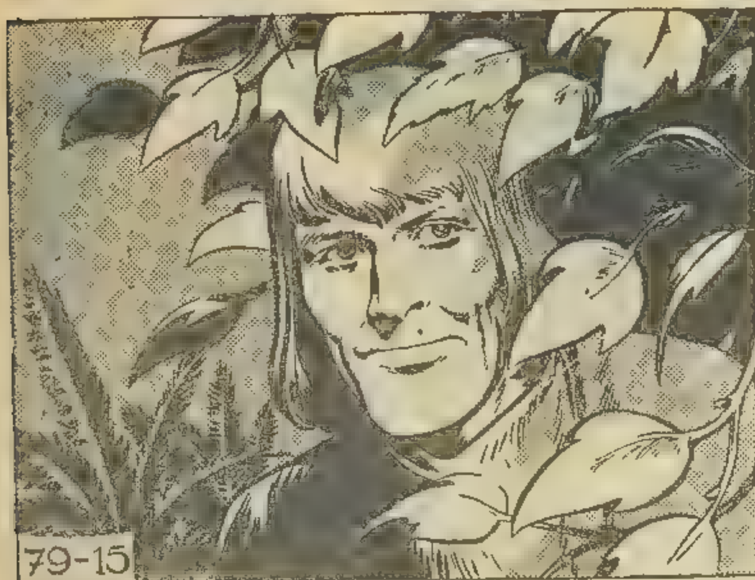
— Luister! gilt Erwin onthutst. Loop niet weg! Wolf! Wolf! En meteen zet het wilskrachtig kereltje, alles vergetend, er de draf in en rent achter de hond aan, hem luidkeels gebiedend terug te komen. Samen verdwijnen zij om de bocht van het pad.

Lachend heeft Eric het hele toneeltje aangezien. Het doet hem plezier dat zijn zoon zich niet uit het veld laat slaan. Zonder zich te haasten loopt hij verder, verwachtend dat de twee wel dadelijk zullen terug keren. Doch in die verwachting wordt hij bedrogen. De minuten verlopen en alles blijft stil. Eric fronst de wenkbrauwen.

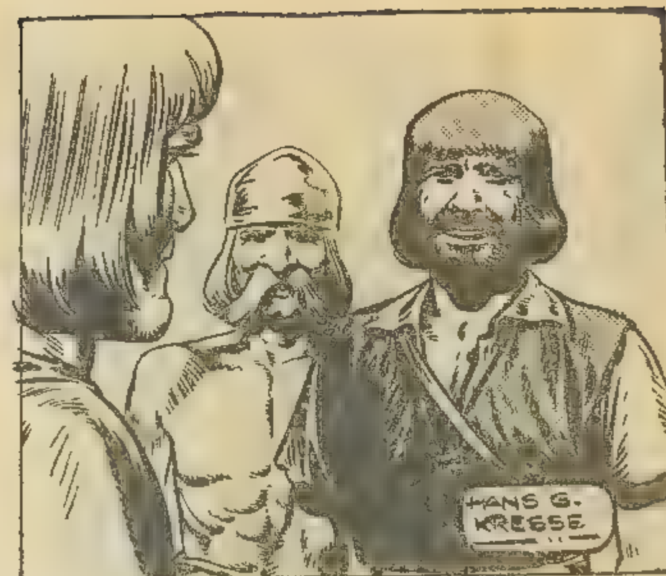
— Waar zijn ze gebleven? vraagt hij zich enigszins ongerust af, en onwillekeurig verhaast hij zijn stap. Maar zijn onrust groeit tot schrik wanneer hij plotseling in de verte het geschreeuw van vele mannenstemmen hoort, waarboven het schelle geblaf van de hond opklinkt. En is dat zwakke geroep niet de stem van Erwin?

— Wat is er gebeurd ? flitst het door zijn hoofd. Vijanden ! Erwin gevangen?

Zonder één ogenblik te aarzelen verlaat hij het pad en sluipt door de struiken in de richting van het gek[illegible]l, terwijl zijn handen zich tot vuisten ballen.

Het geschreeuw wordt sterker .Nu lijkt het wel, of talrijke mannenstemmen een vrolijk gejuich aanheffen. Voorzichtig komt Eric nader en verwijdert de struiken. Als bij toverslag verdwijnt zijn angst wanneer hij ziet wat er gaande is.

Op een open plek tussen de bomen staan talrijke mannen samen. Eric herkend hen met een oogopslag. Het zijn de vrijscharen van de Lynx der Wouden. De oorzaak van hun gejuich is ook zichtbaar. Midden in de wijde kring, op een grote steen, staat Erwin, verrast en met glinsterende ogen. Bij het volgen van de hond — die zijn oude meesters reeds van ver had opgemerkt — is de jongen het kamp binnengestormd. Daar hebben de mannen hem vol vreugde herkend als de zoon van hem, die zij met zoveel trouw aanhangen.

— Leve de zoon van Eric! Trouw aan Eric! De dood aan de Magiër!

De gezichten der ruwe krijgers stralen. De Noorman voelt dat zij Erwin een even warm hart toedragen als hemzelf. Lachend maakt hij zich los uit de struiken en loopt op de drom toe. Erwin krijgt hem onmiddellijk in het oog en wenkt hem opgewonden.

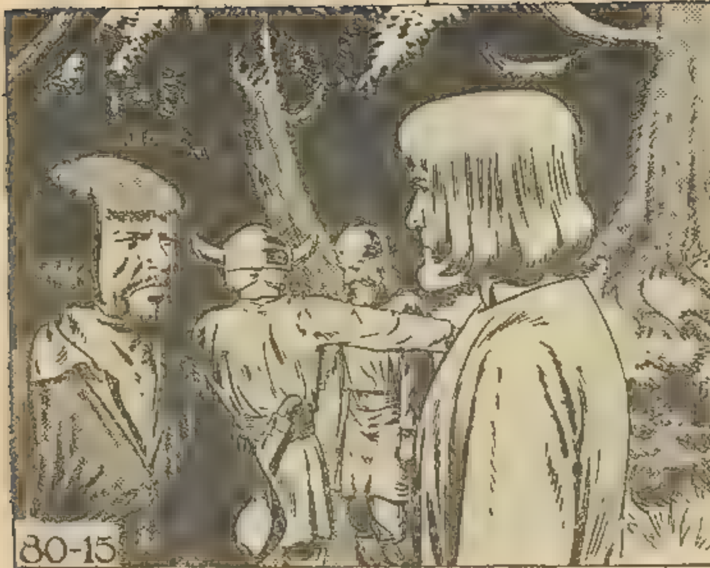
— Kijk eens ! Ik heb een heel leger nieuwe ooms gevonden ! Wel duizend ! En zij houden óók niet van oom Lauri !

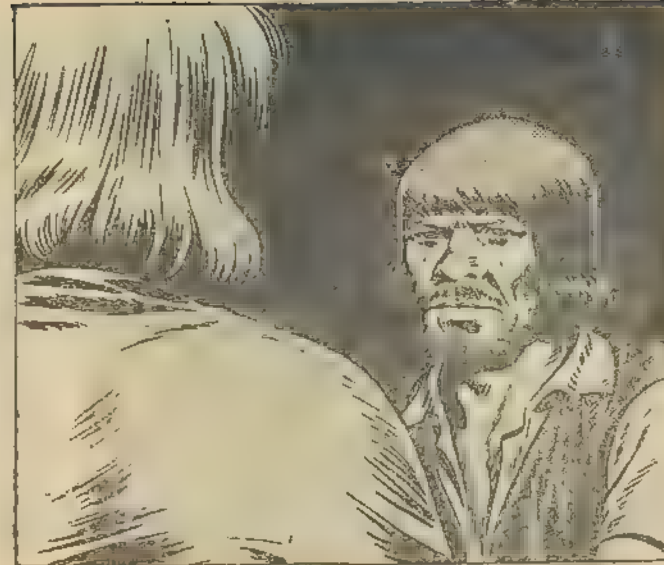
Zodra de mannen hem in het oog krijgen snellen zij op Eric toe en omringen hem. Tevreden heten zijn getrouwen hun koning welkom in hun midden. Met uitgestoken hand komt de Lynx op hem toe.

— Ge zijt teruggekeerd, Heer? Dit maakt ons gelukkig.

Eric drukt hem warm de hand.

— Als ge nog steeds lust hebt om tegen Lauri op te trekken kunt ge nu uw hart ophalen! Ik ben vreemde dingen te weten gekomen, Lynx. Het ogenblik van handelen is aangebroken...!

Bij het horen van Eric's besluit om tegen Lauri op te trekken, knikt de Lynx der Wouden instemmend.

— Uitstekend. Daar hebben we op gewacht. Wat zijn uw plannen, Heer Eric?

In korte woorden deelt de Noorman hem mee wat hem overkomen is in het rijk der Dvergars.

Orl gaf mij de raad allereerst Baldon het goud te ontnemen. Het lijkt me dus het beste om allereerst plannen in die richting te maken, besluit hij. Hoewel het niet zal meevallen om de roofridder in zijn hol te naderen. Ik ken Baldon's burcht. Een nagenoeg onneembaar slot!

— Ik zal u een geheim toevertrouwen. Reeds geruime tijd hebben enkele van mijn verspieders kans gezien om in de burcht van Baldon door te dringen. Dank zij geheime verbindingen zijn drie van mijn trouwste volgelingen thans als dienaren werkzaam bij Baldon. Dus als ge plannen hebt om tegen Baldon op te trekken, kunt ge in ieder geval op hulp van binnenuit rekenen.

Eric knikt verrast.

— Dat is uitmuntend...

Zijn woorden worden plotseling onderbroken door het geroep van een schildwacht, die in de verte opgesteld staat, en meteen klinken snelle hoefslagen achter hem op. Zich omdraaiend zien zij hoe een ruiter langs het bospad nadert. De man moet een lange tocht achter de rug hebben .want zijn paard is met schuim bedekt. Reeds van ver wenkt hij de Lynx.

— Dat is Urgun, een mijner beste koeriers uit het Noorden, mompelt de Lynx der Wouden verrast. Wat kan daarginds gaande zijn, dat een spoedbericht noodzakelijk maakt?

— Urgun ! roept de Lynx uit. Wat brengt u hier ! Is er iets misgelopen? Spreek op, man! Spreek!

— Ik kreeg opdracht mij zo snel mogelijk bij u te voegen, o Lynx der Wouden. Uw verspieders op Baldon's burcht gaven het bericht door, dat de roofridder raadselachtig bezoek heeft gekregen. Lauri de Magiër bevindt zich op dit ogenblik bij hem!

De Lynx knikt ernstig.

— Mogelijk weet ik wat hem daartoe drijft, wendt hij zich tot Eric, die het nieuws met stijgende onrust heeft aangehoord. Vage berichten drongen tot mij door, dat Lauri niet meer in staat is zijn soldaten hun soldij te betalen. En zoals ge me verteldet, bezit Baldon de scheepslading goud, die hij u ontstal ! Misschien tracht de Zwarte Hond thans listig een overeenkomst met Baldon te treffen.

— Maar dat moet tot iedere prijs verhinderd worden! roept Eric opgewonden uit. De waarschuwing van de Dvergarvorst krijgt nu eensklaps betekenis voor hem.

— Er valt ons slechts één ding te doen, Lynx!

Een ogenblik kijken de twee mannen elkander aan. Zij weten dat zij beiden op hetzelfde doelen wanneer hun blik zich op de verzamelde krijgers richt, die gespannen het besluit van hun aanvoerders afwachten.

Inderdaad, er staat ons slechts één ding te doen, zegt de Lynx.

— Mannen! kamp opbreken! Snel! Wij trekken met ijlmarsen naar het Noorden!

Nauwelijks een kwartier later beweegt zich een lange colonne door het dichte woud. Een klein legertje vastberaden mannen trekt noordwaarts bezield met een grimmige haat tegen Baldon de Roofridder.

Vrolijk flikkert het zonlicht in de lanspunten en schildranden van de optrekkende groep. Eric en de Lynx gaan hun mannen voor.

— Wat zijn uw plannen? wil de Lynx der Wouden weten?

— Dat zal afhangen van de berichten, die wij van uw verspieders krijgen, antwoordt de Noorman. Ik houd er niet van plannen te maken zonder te weten of ze uitvoerbaar zijn.

Gezeten in Baldon's burchtzaal heeft de Magiër deze zijn plannen reeds ontvouwd. Nadenkend luistert de roofridder toe.

— Dus als ik Lauri de Magiër goed begrijp, biedt hij mij het rijk in ruil aan voor een hoeveelheid goud. Wat schuilt daarachter? Gewoonlijk zijt ge niet zo goedgeefs.

— Ge begrijpt mij verkeerd, Heer Baldon. In ruil krijgt ge het rijk niet.

De zwarte gestalte voor het vuur glimlacht sluw.

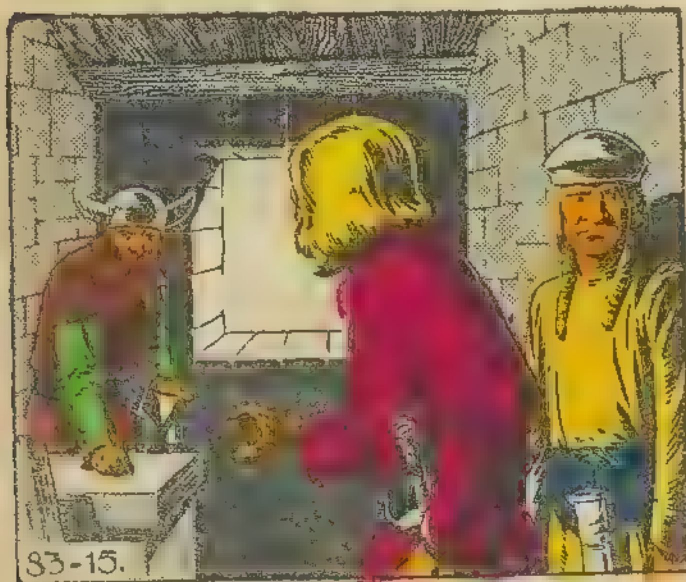
— Maar ik wil u toestaan als mijn... eh... leenman op te treden. Op voorwaarde natuurlijk dat ge, als eerste verplichting van een goed leenman, op u neemt zijn krijgers hun soldij uit te betalen. Ik kies u met opzet hiertoe uit, omdat ge een gezworen vijand van Eric zijt. Onze belangen lopen dus in dezelfde richting, Heer Baldon!

En zo lang praat hij tot Baldon's argwaan overwonnen is.

— Ik neem Uw voorstel aan, Heer Lauri.

Hij weet niet dat op dat ogenblik twee mannen in het vertrek boven hem gespannen aan het haardrooster luisteren en in staat zijn ieder woord te verstaan dat door de brede schoorsteen tot hen doordringt. Als hij Baldon eindelijk hoort toestemmen werpt de voorste zijn makker een snelle blik toe.

— Snel Onor, fluistert hij. Dit moet de Lynx zo spoedig mogelijk weten...!

Haastig begeven zij zich naar een kleine torenkamer. Daar wacht een derde man hun komst af.

— Zijt gij iets te weten gekomen, is zijn eerste vraag.

Lauri heeft Baldon het leenmanschap over het rijk aangeboden op voorwaarde dat deze de Zwarte Hond goud geeft om zijn muitende soldaten tevreden te stellen. Haal de postduif !

Snel zet hij zich aan de tafel en schrijft enkele regels op een strook perkament, terwijl de andere wegsnelt om een ogenblik later met een kleine kooi terug te keren.

Het is doodstil in het vertrek. Alleen het krassen van de pen is hoorbaar. Elk der mannen beseft van welk een groot belang dit bericht zal zijn.

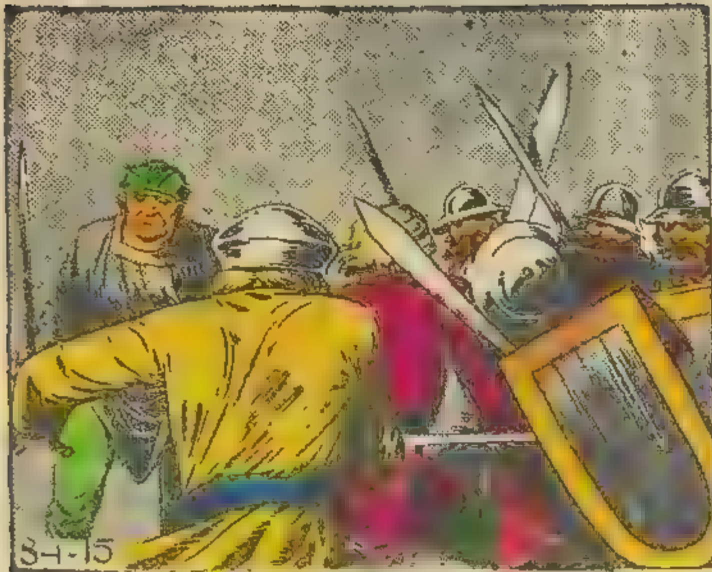
Zelfs Leif, Baldon's meest wantrouwende dienaar, schijnt geen argwaan te hebben gekregen. Maar toch verlangen zij vurig naar het ogenblik waarop hun gevaarlijke opdracht ten einde loopt.

Zelfs geharde krijgers als zij voelen hun zenuwen langzaam bezwijken onder de voortdurende druk van doodsgevaar en uiterste waakzaamheid...

— Geef de duif, Aghar! beveelt de leider der verspieders gedempt, de pen neerleggend. Ik zal het bericht om haar poot bin...

Zijn adem stokt plotseling. Want met een ruk is de deur opengevlogen. En verstard van schrik zien de verspieders de brede figuur van Leif in de deuropening verschijnen, vergezeld door enige krijgsknechten.

— Hoe goed was het dat ik u liet volgen wanneer ik u zo verdacht bij dat haardrooster zag rondscharrelen! zegt Baldon's vertrouweling snijdend. Maar we komen gelukkig nog op tijd om het verraad in de kiem te smoren. Grijpt hen, mannen...!!

De aanvoerder der verspieders laat Leif niet uitspreken. Hij weet dat er voor hen geen genade te verwachten is. Met een gesmoorde uitroep trekt hij zijn zwaard en stort zich naar voren.

Terwijl hun onstuimige stormloop Leif en diens mannen voor een ogenblik verrast achteruit dringt, werpt de aanvoerder een blik over zijn schouder. Wat hij gehoopt had is gebeurd. De oude krijger, die de duif vasthield, heeft van het korte ogenblik gebruik gemaakt om op de tafel toe te treden, en enkele regels op het strookje perkament te krabbelen.

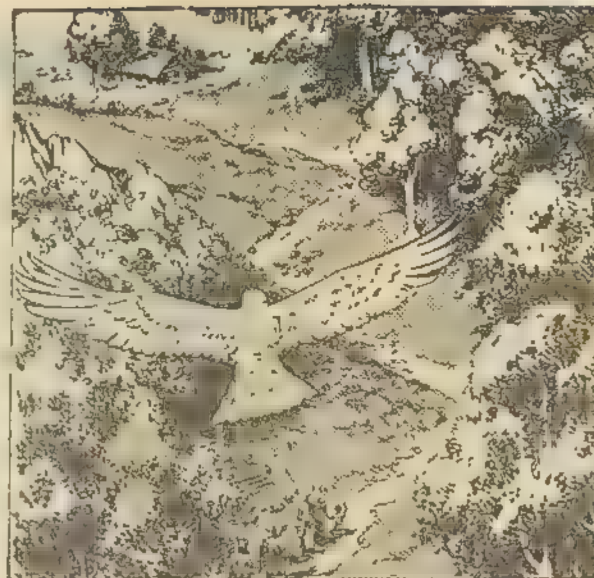
— Valt aan mannen! schreeuwt Leif woedend, begrijpend wat de ander van plan is. Doch Onor en zijn makker vormen een levende muur tussen Baldon's mannen en de krijger die thans met de duif naar het venster snelt. Met inspanning van al hun krachten strijden zij tegen de niets ontziende overmacht. De zwaarden bewegen razend. Het schijnt onmogelijk, dat twee mannen een zo groot aantal tegenstanders ook maar één ogenblik kunnen tegenhouden. Doch de beide aanhangers van de Lynx zijn bezeten door dat ene idee : de duif móét kans krijgen te ontsnappen !

Achter hem neemt het zwaardgekletter in hevigheid toe, wanneer de oude krijger met de vogel voor het raam verschijnt.

— Vlieg, kleine boodschapper, mompelt hij gejaagd. En mogen de goden u beschermen!

Dat is het laatste wat hij uit kan brengen. Het volgend ogenblik valt Onor met een schreeuw onder Leif's zwaard en springt een soldaat razend van drift op de oude toe. Deze verzet zich niet. Tot het laatst toe blijven zijn ogen gevestigd op de duif, die buiten langzaam opstijgt in het zonlicht. Een spotlach verschijnt om zijn lippen wanneer hij Leif's woede ziet. Dan wordt alles donker om hem heen...

Maar terwijl in het kleine zoldervertrek de drie verspieders overmeesterd worden, stijgt de duif met snelle wiekslagen omhoog.

Reeds tekent haar doel zich in de verte af, wanneer de duif plotseling een schichtige zwenking maakt. Menselijke stemmen hebben de duif verschrikt. Want daar, diep onder haar, komt een troep krijgers het woud uitgetreden.

In snelle marsen hebben de Lynx der Wouden en zijn mannen de afstand naar Baldon's burcht afgelegd. Het was een zware tocht, maar nu is het einde in het zicht. Naast Eric wijst de aanvoeder naar een boerenhuis.

— Ginder woont een van mijn meest vertrouwde aanhangers, legt hij uit. Mijn verspieders in de burcht staan regelmatig met hem in betrekking. Wij zullen daar zeker nieuws van hen krijgen.

Eric knikt tevreden.

Prachtig. Het lijkt me ook een goede plaats om te rusten. De mannen zijn vermoeid door de lange tocht.

Hij wendt zich lachend tot zijn zoon, die naast hem gaat.

— Hoe voelt ge u, Erwin? Moe?

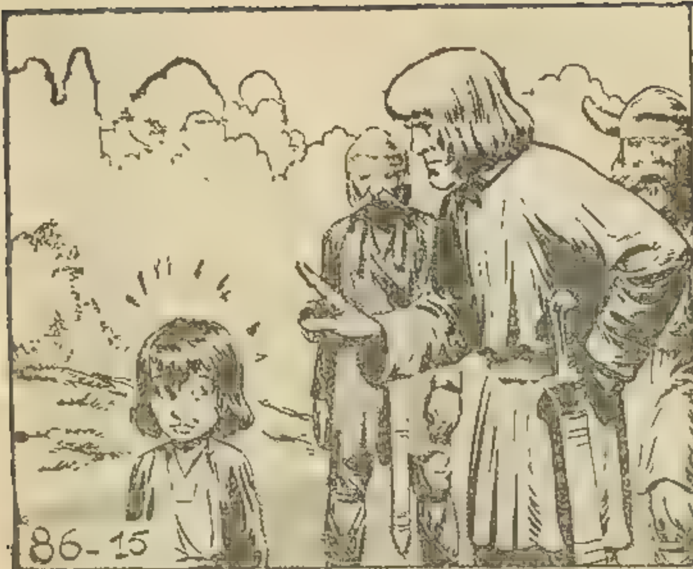
Maar Erwin heeft geen tijd om moe te zijn. Er gebeuren veel te veel opwindende dingen. En bovendien heeft een der krijgers onderweg een boog voor hem gemaakt, wat hem het trotse gevoel geeft een volwaardig strijder te zijn.

Ik ben niet moe, zegt hij minachtend. Erwin is een man! Kijk!

Haastig legt hij een pijl op zijn boogje. Even gaat zijn blik zoekend rond om een geschikt doel te vinden.

— Daar! roept hij uit, op de duif wijzend, die snel over vliegt.

— Niet doen! roept Eric nog uit, maar reeds suist een pijl op de wegwiekende vogel toe...

Met een snelle beweging ontneemt Eric Erwin de kleine boog. Tevreden ziet hij hoe de pijl de duif heeft gemist en het dier wegvliegt.

— Ik heb graag dat ge één ding goed onthieldt, zegt hij streng. Een goed krijger doodt nimmer wanneer het niet nodig is ! Schiet nooit op wild wanneer ge het niet als voedsel wilt gebruiken!

Zij worden echter gestoord door een uitroep van een der krijgers, en als zij zich omdraaien, zien zij hoe een oude man uit de kleine hoeve te voorschijn is gekomen. Hij schijnt zeer opgewonden.

Dat is Ole Peer, zegt de Lynx verrast. Een trouw aanhanger van U, Heer Eric. Hij diende nog als landknecht onder uw vader, Koning Wogram. Hij geeft de berichten door die mijn verspieders hem doen toekomen. Haastig treden zij de grijsaard tegemoet.

— Ik zag U aankomen, Heer, hijgt deze. En bijna op hetzelfde ogenblik bracht een postduif mij dit bericht.

Met rillende hand geeft hij de aanvoerder de strook perkament, die deze op zijn beurt aan Eric overreikt.

Eric's ogen vliegen over de weinige regels; regels die in al hun soberheid meedelen welk drama zich op Baldon's burcht heeft afgespeeld.

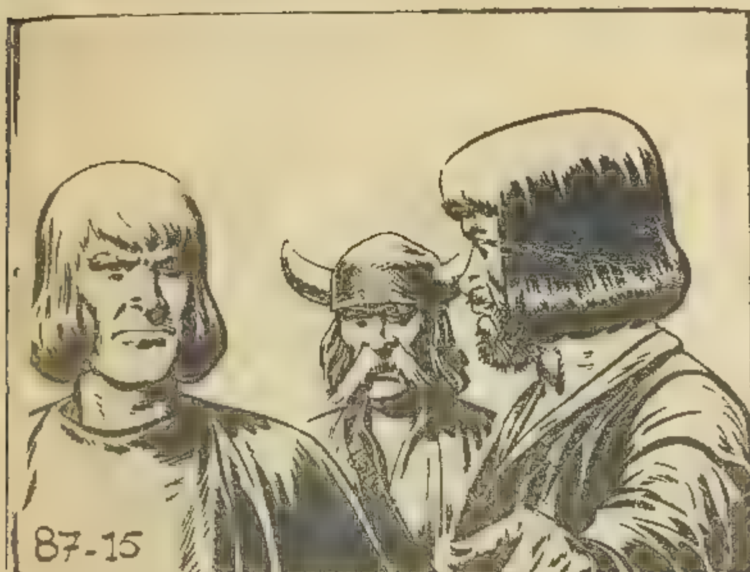
— Baldon is met Laurie overeen gekomen de muitende troepen te betalen! In ruil hiervoor zal hij macht over het rijk krijgen. Het goud wordt vervoerd...

Hier breekt het schrijven plotseling af. Maar schuin daaronder staat in een ander, veel haastiger handschrift :

— Wij zijn verloren! Red ons...!

Eric wend bich met een ruk tot de Lynx.

Uw verspieders zijn in Baldon's handen gevallen! Dit werpt al onze plannen overhoop, Lynx...!

Eric kijkt zwijgend toe hoe de Lynz, ontsteld, het bericht doorleest.

— Wel? zegt hij, als de ander het perkament laat zakken.

Wat kunnen wij doen? vraagt de Lynx machteloos. Mijn verspieders... En daarbij het bericht dat Baldon zich aan Lauri's zijde geschaard heeft en hem met het goud zal steunen... Wat blijft ons nog over?

— Eén ding! Te zorgen dat het goud Lauri nimmer bereikt. Eric's stem is hard geworden. Onwillekeurig voelt de aanvoerder een diep gevoel van bewondering in zich opkomen voor deze man, die zelfs nu alles verloren lijkt, er geen ogenblik aan denkt de strijd op te geven.

— Baldon zal thans genoodzaakt zijn het goud te vervoeren! gaat de Noorman verder. Wellicht geeft ons dat de kans het hem te ontnemen. Voor alles moeten we te weten komen welke weg hij neemt.

— Het bericht van de bespieders maakt daar geen melding van.

— Dat weet ik, zegt de Noorman ongeduldig. Maar de weg is hun bekend. Vermoedelijk werden zij overvallen op het ogenblik, dat zij het wilden opschrijven. Die indruk krijgt ge tenminste wanneer ge het bericht nauwkeurig bekijkt. Wij moeten tot elke prijs met hen in betrekking komen, als zij nog in leven zijn!

— Dus optrekken naar Baldon's burcht, zegt Eric vastbesloten.

Opnieuw trekken zij voort door het woud, een schaar grimmige, op alles voorbereide krijgers. Zo naderen zij langzaam het kasteel van de roofridder, behoedzaam van iedere dekking gebruik makend die het terrein biedt. Maar als zij uit het bos treden om de laatste heuvels over te trekken, verstarren de voorste mannen plotseling. Eric's blik vestigt zich met ontzetting op wat daar voor hen ligt.

— Heere mompelt de Lynx. Kijk...!

Op enige afstand van hen ligt een man. Getroffen door een pijl.

— Wie is deze man? flitst het door Eric's hersens, terwijl hij behoedzaam naar hem toetreedt. Doch reeds is de Lynx der Wouden hem voorbij gesneld.

— Agir! roept hij gesmoord uit. De aanvoerder van de verspieders in Baldon's burcht! Hij knielt naast de stille gestalte en heft diens hoofd op.

— Agir! Gij...! Waar zijn de anderen...!

Ineens wordt Eric alles duidelijk. De aanvoerder der verspieders. Het briefje waarin de laatste regels zo duidelijk aangaven dat de mannen overvallen werden... Agir moet kans gezien hebben om te ontsnappen. Welk een kolossale inspanningen hij hiervoor aan de dag heeft moeten leggen, kan de Noorman slechts ternauwernood beseffen. Tot het uiterste achtervolgd door Baldon's krijgers, dodelijk gewond, is hij gelukt aan zijn achtervolgers te ontsnappen.

— Agir! herhaalt de Lynx zacht. Langzaam heft de gewonde het hoofd op en opent, als met eindeloze moeite, de ogen.

— Lynx...

— Rustig maar, ouwe jongen! We nemen u mee! Kalm!

De gewonde schudt traag het hoofd.

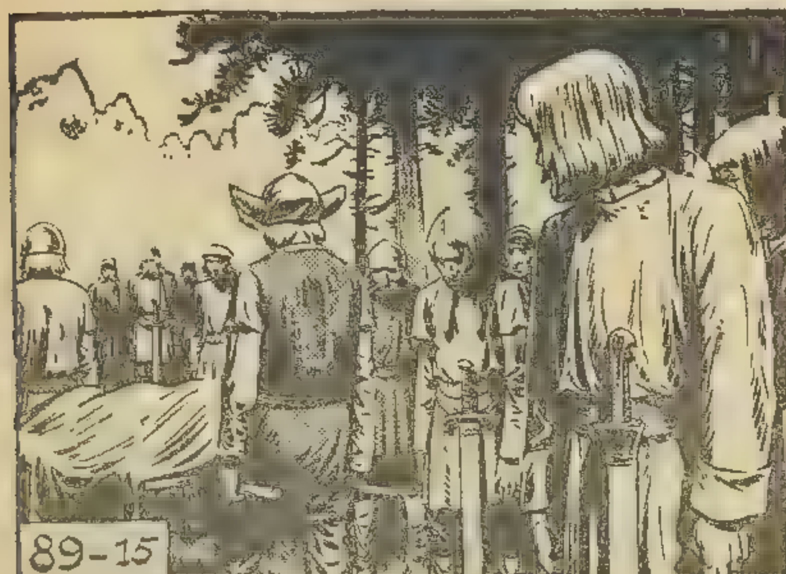
— Niet mee... Mij hebben ze... te pakken!

Hij slikt moeilijk.

— Luister... belangrijk... Baldon.. Goud... Langs Arendsrots... Begrijpt ge?... Goud langs... Arendsrots... !

De laatste woorden gaan vergezeld van een zacht gereutel...

Dan valt zijn hoofd terzijde en zijn lichaam wordt slap in de armen van de Lynx. Langzaam richt de aanvoerder zijn blik op Eric.

Een kwartier later wordt Agir begraven. Zwijgend, met gebogen hoofd, staan de mannen bijeen als hun makker voorbij wordt gedragen. Geen van hen spreekt. Maar Baldon zal deze rekening moeten vereffenen; vereffenen tegen het aantal zwaarden dat zij dragen.

— Hij was een dapper man, zegt Eric eenvoudig. Dat is het belangrijkste wat ooit van iemand gezegd kan worden. Hij viel terwijl hij streed voor de zaak die ons allen ter harte gaat : Noorwegen te bevrijden van de overheersing van Lauri en Baldon de roofridder. Wij zullen verder gaan en datgene afmaken waarvoor hij zijn leven gaf. En waarschijnlijk heeft hij ons meer geholpen om dat doel te bereiken, dan hij ooit zelf heeft beseft. Want dank zij hem kennen wij nu de weg langswaar Baldon het goud vervoert.

— Wij moeten Baldon overvallen! Dit goud mag nimmer in Lauri's handen komen.

Er valt een korte stilte « Het is practisch onmogelijk om de Arendsrots te bereiken in de korte tijd die ons nog rest », zegt de aanvoerder dan. « Baldon is ons zeker twaalf uur voor ».

— Het **MOET** lukken!

— En de andere twee...? zegt de Lynx zacht. « De twee andere verspieders die nog in Baldon's burcht gevangen zijn. Wij kunnen toch niet...»

Eric perst zijn lippen op elkaar. Niemand zal ooit weten hoeveel moeite dit besluit hem gekost heeft. Nimmer heeft hij hulp geweigerd waar dit mogelijk was. Maar thans ziet hij scherp de keuze die er ligt tussen het lot van twee mannen of dat van een heel rijk!

— Wij moeten hen achterlaten... zegt hij hees. Alleen dan hebben wij een kleine kans de Arendsrots vóór Baldon te bereiken! Er is geen andere keuze...!

De avond begint reeds te vallen, wanneer de troep zich in beweging zet en de wanhopige tocht naar de Arendsrots aanvangt.

En toch, is er geen andere uitweg ! In rechte lijn, dwars door de wouden en het heuvelland moeten zij trekken, willen zij nog kans hebben, Baldon bij de pas te kunnen aanvallen. Thans telt iedere minuut, kan ieder ogenblik onderbreking het falen van de onderneming betekenen!

Kort vóór zij zich in beweging zetten heeft Eric dit zijn krijgers voorgehouden! Het marstempo zal tot het uiterste worden opgevoerd. Op achterblijvers en uitvallers kan niet worden gewacht en evenmin zal er gerust worden.

Doch naarmate zij vorderen, laat de vermoeidheid haar invloed gelden. Erwin is één der eersten, die niet verder kan. Maar zonder een woord, neemt de boer de jongen in zijn armen en draagt hem. Maar er komen er meer. Langzaam maar zeker rekt de eerst zo strak aangesloten troep uiteen. Uitgeputte krijgers kunnen het tempo van de kopgroep niet bijhouden, zij zinken neer of strompelen, moeizaam door hun makkers ondersteund, in de achterhoede mee. Door de grauwe nacht klinken hun slepende voetstappen. Zij zetten door tot het uiterste. En ieder van hen pijnigt die ene, alles beheersende vraag : « Zullen wij op tijd bij de Arendsrots aankomen ? »

Zo voert Eric de Noorman zijn krijgers op één nacht dwars door het onherbergzame gedeelte van Noorwegen. Zelfs hij voelt zijn kracht en uithoudingsvermogen langzaam door de alles slopende vermoeidheid bedreigd worden. Maar met de tanden opeen gaat hij voort, op de voet gevolgd door de Lynx der wouden. En als de eerste stralen van de zon de oostelijke horizon verlichten, slaakt hij een vreugdekreet :

— Mannen! Ziet! Ginds is de Arendsrots...!

Inmiddels nadert aan de andere zijde een lange, zwaarbewapende karavaan. Het goudvervoer van Baldon nadert de burcht van Lauri.

— Wanneer wij de pas doorgetrokken zijn, hebben wij het zwaarste gedeelte van de tocht achter de rug zegt Baldon voldaan.

— Ha, het zal een genoegen zijn als overwinnaar de burcht binnen te rijden waar eens Eric zo trots zetelde. Hier heb ik van mijn eerste ontmoeting af met de Noorman naar verlangd, Leighard!

— Het is zeker een meesterstuk van sluwheid, heer Baldon. Doch zijt ge niet bevreesd dat Eric wraak zal nemen?

— Bah! Als hij nog in leven is, zwerft hij thans ellendig rond. Van wie kan hij hulp verwachten? Bovendien zal mijn eerste daad als leenman van het rijk zijn een prijs op zijn hoofd te zetten.

— En Lauri? Vertrouwt gij hem?

— Lauri is nooit te vertrouwen, zegt Baldon schouderophalend. Hij maakt een gebaar naar de eindeloze stoet wagens.

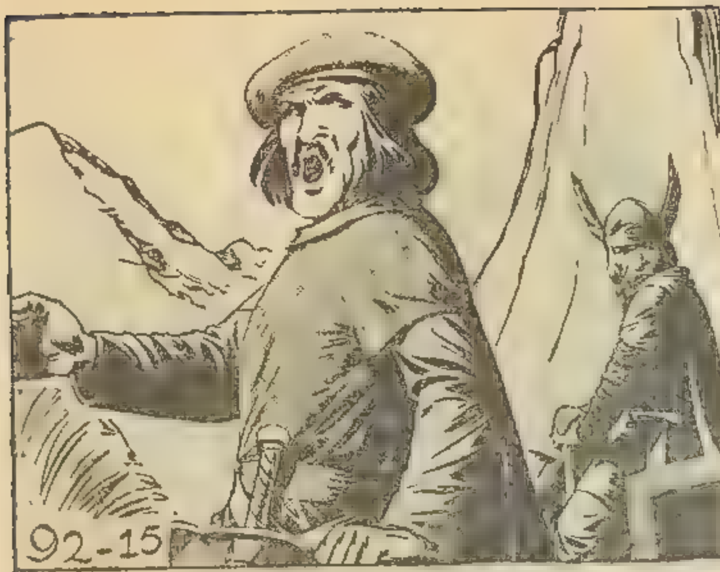
— Daar ligt mijn macht, Leighard! Goud! Niemand kan zich nog verzetten! Baldon is de laatste overwinnaar van deze lange strijd...

Door een uitroep van de onderaanvoerder wendt hij zich haastig om.

— Kijk! zegt Leighard opgewonden en wijst in de verte. Daar nadert uit de richting van de pas een dichte stofwolk, die snel op hen toekomt. Een ogenblik later zien zij een ruiter die geheel gehuld is in een lange, zwarte pij. Er is geen twijfel mogelijk, het is een van de dienaars, die de Magiër in zijn dienst heeft.

De gedaante laat haar mager, wit paard vlak voor Baldon stilhouden. Starende ogen kijken hem aan vanuit een bleek gelaat.

— Ik ben een boodschapper van Lauri de Magiër, zegt een holle, klankloze stem. Mijn Heer zendt u een belangrijk bericht.

— Welke boodschap heeft Lauri de Magiër voor mij? vraagt Baldon haastig. Wat is er gaande dat hij het nodig acht mij een bijzondere koerier te zenden?

Doch de man in de zwarte mantel schudt langzaam het hoofd.

— Dat kan ik u niet mededelen, Heer. Het enige wat ik U mag overbrengen is het verzoek om uw tocht zo veel mogelijk te bespoedigen! Wanneer gij niet binnen afzienbare tijd met uw wagens op de burcht verschijnt, vreest mijn meester dat zowel uw plannen als de zijne volkomen zullen mislukken!

— Waarom die onverwachte haast? Vertel mij eerst wat er aan de hand is, gromt hij argwanend.

— Ik mag niets meer vertellen. Zodra ge op de burcht verschijnt, zal Heer Lauri U zelf inlichten. Alleen beval hij mij U nog dit te zeggen : slechts de uiterste spoed kan U nog redden.

Het zijn de laatste onheilspellende woorden die Baldon de zekerheid geven dat er inderdaad een geheimzinnig gevaar dreigt. Meteen heeft hij zijn besluit genomen en schreeuwt de voerman van de eerste wagen toe het tempo te verdubbelen. In een wolk van stof rijdt de karavaan de Arendspas tegemoet in steeds toenemende vaart. Maar Baldon, die met de zwartgemantelde koerier en zijn onderaanvoerder voorop rijdt, voelt zich ondanks die snelheid verre van gerust.

Zijn tegenstanders zijn thans de Arendsots dicht genaderd en nu zij hun doel zo vlak voor zich zien, vergeten de krijgers hun vermoeidheid.

— Ik ben benieuwd Baldon's gezicht te zien als wij vlak voor hem opduiken, grinnikt de Lynx.

— De mannen moeten hun wapens nakijken! beveelt hij dan, zijn eigen zwaard meer naar voren trekkend.

Snel dalen de krijgers de laatste helling af, die hen van de pas scheidt. Reeds heffen de voorsten een gejuich op en wijzen naar omlaag. Onder hen ligt de Arendpas. De val voor Baldon is klaar.

Doch Eric is een der eerste, die plotseling zijn blik verscherpt, terwijl de twijfel in hem omhoog jaagt. En de Lynx der Wouden schijnt door dezelfde vreselijke gedachte overvallen te worden.

De Noorman aarzelt geen seconde. Nog voor de anderen begrijpen wat er gaande is, heeft hij zich reeds langs het steile rotspad met grote sprongen omlaag begeven. De Lynx volgt hem op de voet. Doch hij bereikt Eric pas wanneer deze neerknielt op de zandige weg en koortsachtig de sporen onderzoekt die zich daarop aftekenen. Diepe karresporen en de indrukken van vele paardenhoeven!

De Lynx ziet hoe Eric de tanden op elkaar bijt.

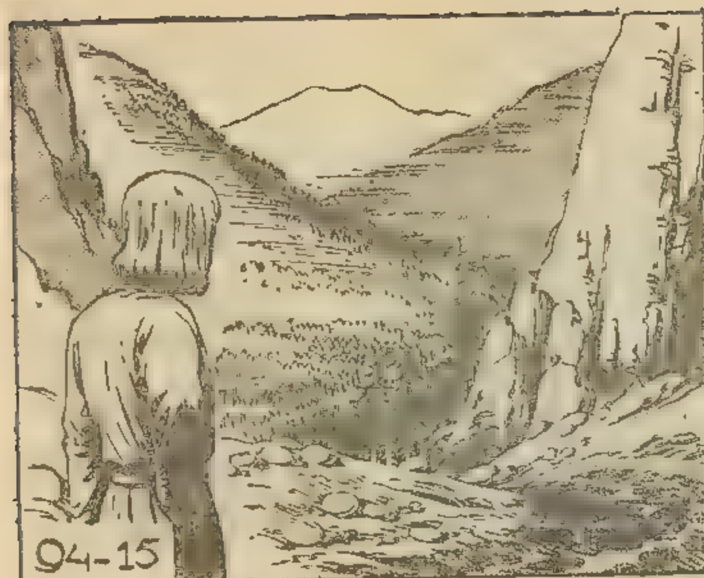
— Wij zijn te laat! mompelt de Noorman gesmoord. Ze zijn hier tenminste anderhalf uur geleden voorbij gegaan. Blijkbaar in volle galop.

— Te laat! hamert het door zijn hoofd: Wij zijn te laat gekomen!

Hij ziet hoe de krijgers uitgeput neerzinken of somber in kleine groepen bijeen staan. Deze ontgoocheling is zelfs voor geharde krijgslieden niet te aanvaarden na de moordende mars, die zij achter de rug hebben. Er daalt een dodelijke stilte over de groep. Onmachtig, niet wetend wat hun thans te doen staat, staren zij voor zich uit.

De ogen van de Noorman volgen automatisch de karresporen langs de kronkelende weg, tot deze zich in de verte verliest. Tot er plotseling een glinstering van onverwachte hoop in zijn blik verschijnt.

Lynx... zegt hij gejaagd. Luister... Misschien is er nog één mogelijkheid!

De gedachte die eensklaps bij hem is opgekomen, lijkt hem verrassend juist. Inderdaad, dit moet de oplossing zijn! Nog is er niets verloren, als zij snel handelen.

— Wat bedoelt ge? vraagt de Lynx hoopvol. Ziet ge dan toch nog kans om de karavaan in te halen?

— Kijk! zegt Eric opgewonden. Let eens op de weg. Hij loopt in brede slingeringen door dit bergland. Van hieruit gezien lijkt het of hij zich in de verte weer naar het Zuiden buigt. En als ik mij goed herinner doet hij dat ook, nietwaar?

— Jawel. Maar betekent dat...?

— Dat betekent dat de weg in een wijde bocht om ons heenloopt, roept Eric triomfantelijk uit! Begrijt ge niet wat dat betekent! Baldon is gedwongen de weg te volgen, maar wij niet! Wij kunnen dwars door de wouden trekken en zo een bocht afsnijden! Als we rechtstreeks door dat gindse dal gaan bereiken wij de andere bocht van de weg zeker een half uur eerder dan de karavaan!

Hij duidt verduidelijkend naar de smalle doorgang tussen de opstekende rotspieken, waar de ochtendnevels langzaam over de toppen der bomen trekken. « Daar!«

Iemand valt hem echter in de rede. Met een heftige beweging heeft de boer zich tot hem gewend. De ogen van de man zijn groot van angst wanneer hij uitbrengt :

— Maar... maar dat is het dal dat naar de Duivelskloof voert... Dat is onmogelijk...!

— Waarom? vraagt Eric scherp.

— Heer... De stem van zijn trouwe aanhanger daalt tot een vreesachtig gefluister. Geen sterfelijk wezen kan dat dal doortrekken. Tussen ons en de Duivelskloof ligt het gebied van de Dvergars...

— Het gebied der Dvergars? Uitstekend, hoort hij de Noorman tot zijn grote verbazing mompelen.

Meteen geeft deze de mannen een teken hem te volgen en haast zich in de richting van het dal.

Met een angst in het hart gaan zij hem na, tot zij in de verte de nevelbanken zien opdoemen, die het rijk van de geheimzinnige dienaren der duisternis aan het oog der mensen onttrekt.

— Laat de mannen wachten tot ik terugkeer, zegt Eric kort tot de Lynx.

En voor deze een opwerping heeft kunnen maken, loopt hij reeds de nevel in.

Behoedzaam neemt hij het amulet uit zijn zak en legt de beide helften tegen elkaar. Zal het werken? Zal Orl, de koning der Dvergars zich aan de afspraak houden, die hij eenmaal maakte?

Plotseling doemt een kleine, zwarte figuur geluidloos voor hem op en een zachte stem vraagt :

— Gij hebt mij geroepen, heer Eric? Wat verlangt ge ditmaal van Orl van de Dvergars..?

In korte woorden legt Eric hem uit wat er gaande is.

— Laat mij met mijn mannen door uw gebied trekken, o Orl.

Even heerst er een stilte. Vast richt Eric zijn blik op de kleine zwarte gestalte voor hem.

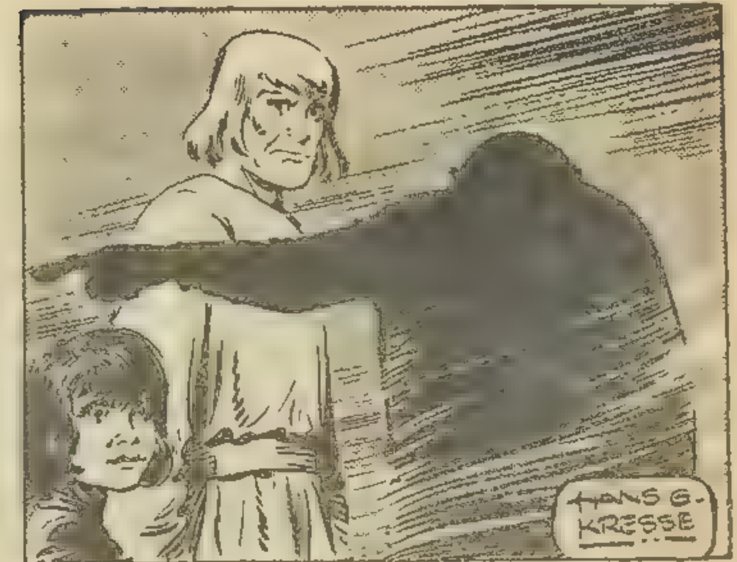
De felle ogen van de Dvergar laten de Noorman geen ogenblik los.

Het zij zo, klinkt zijn scherpe stem. Ik willig uw verzoek in. Haal uw mannen. Doch zij mogen geen stap wijken van het pad waarlangs ik hen voorga. Mijn onderdanen houden niet van vreemdelingen...!

Bij die laatste, onheilspellende woorden huivert Eric. Want overal om zich heen ziet hij nu de vage gestalten der Dvergars opduiken...

Haastig keert Eric terug naar zijn mannen, die ademloos aan de grens van het nevelgebied wachten. Erwin geeft een kreet van vreugde wanneer hij de bekende gestalte weer voor zich ziet opduiken. En ook de Lynx der Wouden is opgelucht. Welaan, wat zijn uw bevelen, Heer? vraagt de aanvoerder.

— Wij hebben toestemming gekregen door het land der Dvergars te trekken. Maar in 's hemelsnaam, Lynx, druk de mannen op het hart geen stap bezijden het pad te doen! Dat betekent de dood.

Nimmer hebben zij een beter bewijs van hun blind vertrouwen in de Noorman gegeven dan nu, nu zij zonder tegenstreven de orders gehoorzamen. Maar aan hun gezichten is te zien dat zij duizendmaal liever tien wanhopige gevechten zouden leveren dan dit naamloze. doodse gebied betreden...

Die vrees neemt toe naarmate zij verder voorttrekken. Want aan weerszijden van het smalle pad onderscheiden zij donkere gestalten, die met loerende blik hun bewegingen volgen. Slechts het smalle pad laten de Dvergars vrij. Argwanend sluipen zij rondom de troep.

— Weet dat gij de enigen zijt, die ooit mijn rijk binnenging om er uit weer te keren, zegt Orl, die met de Noorman voorop gaat.

— Ik sta u deze gunst slechts toe omdat wij een belang gemeen hebben, Heer Eric. Mijn aandeel in ons deelgenootschap vervul ik stipt. Doet gij hetzelfde!

— Ik hou mijn woord, zegt de Noorman kort. Hij merkt dat Erwin angstig is en verlangt er naar deze naargeestige omgeving zo snel mogelijk te verlaten. Help mij tegen de Magiër en ge ontvangt de helft van mijn goud.

Tot zijn opluchting schemert licht. Orl blijft staan.

Hier nemen wij afscheid, krast zijn stem. Doch als ge uw belofte wilt houden moet ge u haasten. Baldon staat thans op het punt zijn doel te bereiken...

Langs de weg jaagt de goudkaravaan voort in steeds toenemende vaart. Doch Lauri's geheimzinnige boodschapper spoort Baldon steeds aan tot nog grotere snelheid. Laag over de ruggen van hun paarden gebogen stormen zij aan het hoofd der karavaan verder.

— Ik zou eindelijk wel eens willen weten waarom Lauri mij zo snel op de burcht wenst, bromt de roofridder. Hij weet dat zijn vreemde tochtgenoot hem deze vraag niet beantwoorden zal, en dat prikkelt zijn argwaan. Toch gelooft hij niet dat Lauri het zal wagen hem een valstrik te spannen.

— Heer, de boodschapper drijft zijn paard naast het zijne. In het belang van uzelf stel ik u voor ginds zijpad te nemen. Het voert rechtstreeks door de wouden naar de burcht. Uw wagens kunnen de hoofdweg blijven volgen. Op die manier zult ge vele uren voor hen op het kasteel zijn. Iedere minuut telt thans voor mijn meester...

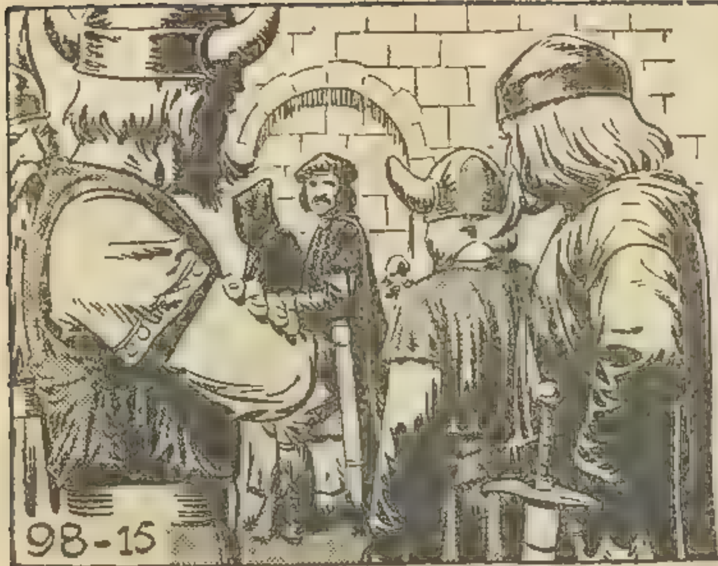
De karavaan in de steek laten? Even vlamt de argwaan opnieuw in Baldon op. Doch meteen begrijpt hij dat Lauri, zelfs al wilde hij hem in een val lokken, toch nooit de karavaan later wil laten aankomen dan de aanvoerder. Neen, hier moet iets anders achter zitten.

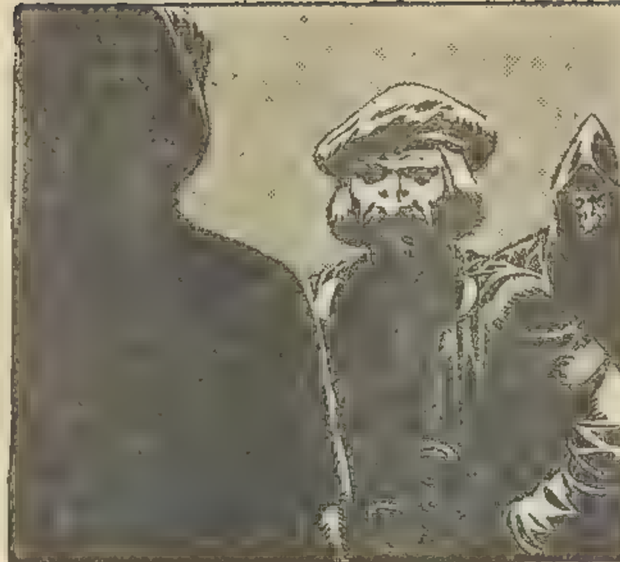
Hij wendt zich tot zijn onderbevelhebber om die enige bevelen te geven, en volgt dan de man in de zwarte pij naar het zijpad.

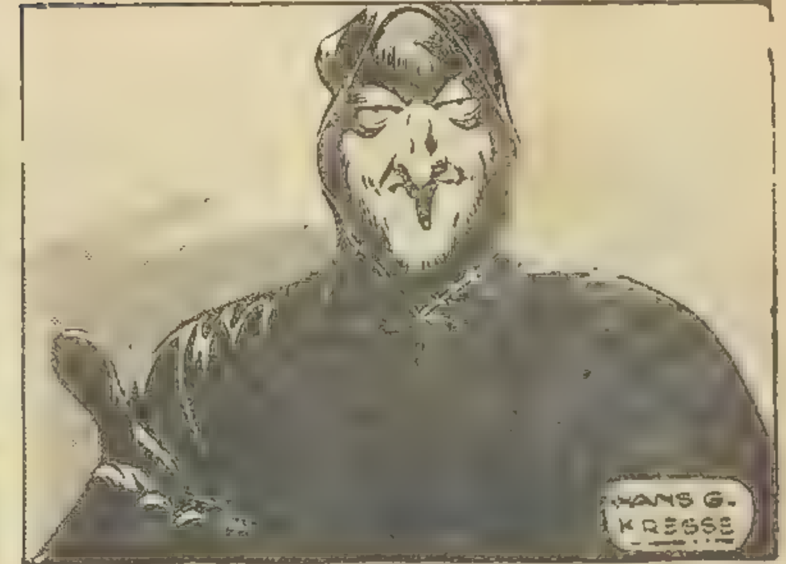
— Ge kunt er zeker van zijn dat de Meester u alles zal verklaren, zegt de boodschapper toonloos, zijn paard de sporen gevend. Laten wij ons thans haasten!

Baldon volgt hem en in wilde draf jagen zij langs het bospad. De rit duurt slechts enkele uren. Als zij de laatste helling afgaloperen ziet Baldon laag onder zich de burcht liggen. De boodschapper wijst naar voren.

— Daar wacht de meester... Maak voort, Heer Baldon...!

Wanneer zij in volle draf het binnenplein van de burcht oprijden, ziet Baldon tot zijn verwondering hoe daar een groot aantal krijgers verenigd is. Er hangt een atmosfeer van zenuwachtige opwinding. De aanvoerders staan bijeen en praten gedempt met elkaar. Zij kijken verscholen naar de vreemdeling. Als zij voorbij gaan stijgt een dof gemor onder de verzamelde mannen op. Het bevalt Baldon allerminst.

Ook de boodschapper schijnt niet op zijn gemak te zijn. Snel voert hij Baldon de burcht binnen. Dan schuift de man in de zwarte pij een gordijn terzijde... en ziet de roofridder de hoge figuur van Lauri.

De Magiër heeft blijkbaar door het venster de mannen op het binnenplein gadegeslagen.

— Heer Baldon ! Goed dat gij gekomen zijt!

— Dat hangt er van af, zegt de roofridder scherp. Er broeit hier iets, Lauri! Wat is er gaande? Ik raak liever niet in een van uw vreemde zaken verwikkeld! Waarom hebt ge me laten roepen!

— Ah, ge hebt de onrust van mijn krijgers reeds bemerkt. Wel, het heeft geen zin er om heen te draaien. Zij verlangen hun soldij en dreigen met muiterij. Mijn verzekering dat er betaling in aantocht is, geloven zij niet. Er wordt zelfs gemompeld dat zij onmiddellijk in opstand zullen komen en Eric tot hun vorst uitroepen!

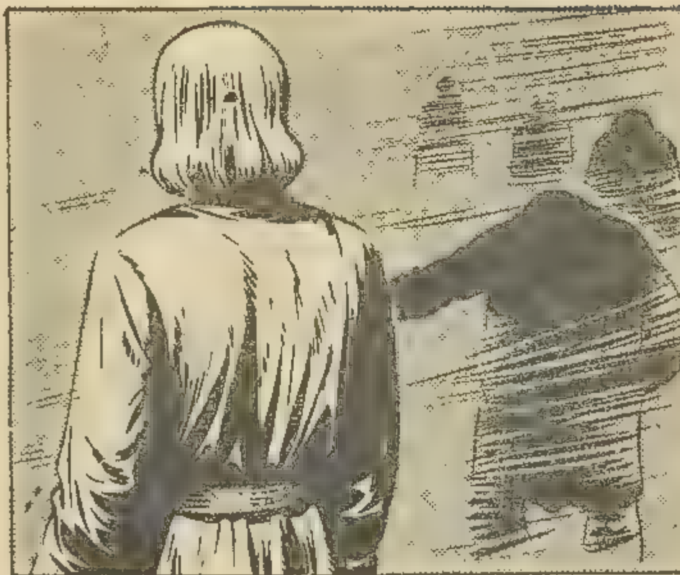
De falsetstem van de Magiër wordt schel als hij met een bezwerend gebaar op Baldon toetreedt.

— Alleen gij kunt onze plannen redden, Heer Baldon. Daarom liet ik u roepen. Bezweer de aanvoerders dat uw goud hier binnen enkele uren zal zijn. Slechts dat zal geloof vinden.

Uit een aanpalend vertrek treden twee ruwe en sombere krijgers te voorschijn. Er valt met hen niet te aarzelen.

Baldon geeft hen dan ook de verzekering dat zij betaald zullen worden zodra zijn karavaan is aangekomen.

Sceptisch horen de mannen hem aan. Reeds te vaak werden zij met vage beloften afgescheept.

— Wij zullen wachten tot de zon twee handbreedten boven de trans van de hoofdtoren staat, antwoordt de oudste eindelijk nors. Tot zolang houden wij onze krijgers onder ons bevel. Doch, wanneer ons op dat tijdstip de soldij niet wordt uitbetaald, wordt...

Een veelzeggend handgebaar in de richting van zijn zwaard spreekt boekdelen.

Op dat ogenblik is Eric de laatste, die het mistige rijk der Dvergars verlaat.

— Heb dank, vorst der Dvergars. Door uw hulp kan ik wellicht nog op tijd komen!

— Men zegt ten onrechte, dat wij slechts het Kwade toegenegen zijn, klinkt het antwoord. Slechts zij, die met boze harten naar de Dvergars komen hebben reden hen te vrezen. Ge zijt een rechtvaardig man, Heer Eric. Van hier lopen onze wegen uit elkaar, maar ge kent onze afspraak. Indien ge Lauri tot een rechtsgeding dwingt, staat Orl van de Dvergars achter u — indien gij uw verplichting nakomt!

Langzaam trekt de zwarte gestalte zich in de klamme mist terug tot er niets anders zichtbaar is dan het trage wiegen der nevels. Eric staart hem in gedachten verzonken na. Met een ruk roept hij zichzelf terug naar de werkelijkheid. Te veel staat er thans op het spel, om niet iedere minuut te gebruiken. Hij haast zich naar zijn mannen.

De Lynx heeft enkele verspieders vooruitgezonden. Juist als de Noorman zich aan het hoofd van de groep schaart, keert één van hen hijgend terug.

Opgewonden wijst de man in de verte. Ook de scherpe ogen van de Noorman onderscheiden heel ver de kleine stofwolk, die bijna onmerkbaar nadert.

Opgewonden heeft Eric zijn zwaard uit de schede gerukt. Bij toverslag valt de angst en vermoeidheid van de afgelopen vierentwintig uur van hen af. Gretig luisteren zij naar de bevelen. die hun aanvoerder hun geeft. Eindelijk, eindelijk gaan zij handelen!

— Lynx! Neem de helft van de mannen en beklim de rotsen aan de overzijde!

— Snel, ze mogen u niet zien! Pas aanvallen op mijn signaal! Alles duidelijk?

— Alles duidelijk, Heer!

Zij snellen weg. Hij ziet ze gehurkt de kloof oversteken.

— Kom mee, mannen! Verder de rotsen op! richt hij zich tot de achtergeblevenen, die hun makkers gespannen volgen met de ogen. Hij is de eerste, die de top van de helling bereikt. Als de anderen nog hijgend omhoog klauteren, heeft hij de mogelijkheden van het terrein reeds geschat en weet wat hem te doen staat. Er gaat een bewonderlijk overwicht van hem uit. Opnieuw beseffen de mannen, waarom zijn vijanden met zoveel bijgelovig ontzag over hem spreken.

— Boogschutters naar de hoge plekken. Een pijl op de pees en drie klaar, om te schieten. De rest in groepen van tien, meer naar voren dekking zoeken en klaar voor een stormloop!

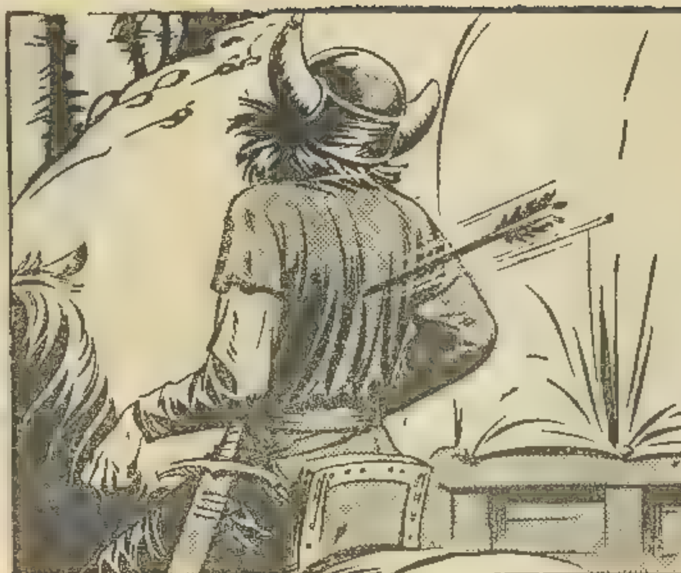
— Ze zitten in een vogelknip... mompelt één der mannen.

Eric grinnikt.

— Voor goudhaantjes, voegt hij er spottend aan toe, en hoort het gelach van zijn krijgers achter zich opklinken. wanneer hij zich snel naar voren begeeft.

Langzaam rijden de karren de kloof verder in. Baldon's onderaanvoerder kijkt even zoekend langs de rotsen. Een ogenblik meende hij iets te zien bewegen. Maar alles blijft stil...

Achter de rotsen volgen de mannen iedere beweging van de huifkarren. Er bestaat niets anders meer dan de tegenstander daar omlaag. Waarom wordt het signaal nu niet gegeven? Waarom wachten zij nog?

Nog blijft alles stil. Reeds zijn de eerste wagens hen voorbij gegaan. Wat mankeert hun aanvoerder?

Boven op de rotsen voelt Eric de onrust die zijn mannen bevangt.

— Heer..., fluistert de man naast hem ademloos. Is het niet beter...

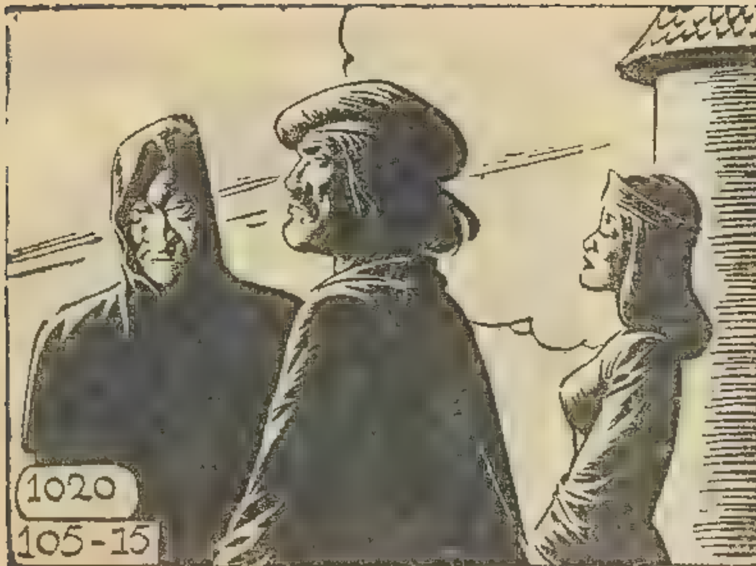
De Noorman antwoordt niet. Hij weet nauwkeurig wat hij waagt. Alleen wanneer hij er in slaagt. reeds bij de eerste stormloop de verdediging uiteen te splijten en een totale verwarring te veroorzaken, is succes mogelijk. Hij wacht. Tot wagen na wagen langs is getrokken. Tot hij plotseling met een ruk zijn hand opheft...

De boogschutter achter hem begrijpt het gebaar, reeds trilt zijn boogpees... en beneden uit de eerste ruiter een snijdende gil! Plots hebben de krijgers bij de karavaan de indruk, dat de rotsen boven hen levend worden. Een wolk van pijlen suist op hen neer. De paarden van de huifkaar stijgeren en sleuren de wagen dwars over de weg. En voor zij beseffen wat er gaande is, zien Baldon's mannen overal om zich heen krijgers oprijzen. Onder daverend krijgsgeschreeuw rennen zij de hellingen af! Aan het hoofd van de ene vleugel, voor al de anderen uit, stormt de Noorman.

— Val aan, mannen...! Daar is het goud!

En terwijl zijn mannen op de eerste tegenstanders inhakken, davert de roep tussen de wanden van de pas :

— Val aan!... Daar is het goud... Leve Koning Eric...!

Lauri, Baldon en Winonah zien de zon die dag voorbijtrekken met het gevoel dat het noodlot zijn laatste, onherroepelijke wending neemt. Zij spreken niet. Maar wat de twee mannen met zoveel spanning tegemoet zien, vervult de jonge vrouw met dodelijke angst. Onafwendbaar is haar blik gericht op de weg, die zich uit de wouden naar de burcht slingert.

Een doodse stilte heeft zich over de burcht gelegd. De spanning is bijna voelbaar. Beneden op het binnenplein, staan de krijgers opgesteld. Ook zij wachten. Maar naarmate de zon, verder daalt wordt het gemor onder de mannen sterker, en de aanvoerders schuiven onwillekeurig hun zwaarden dichter onder hun handbereik.

Boven ziet Lauri met klimmende onrust de rand van de zon langs de hoofdtoren dalen. Dezelfde gedachte, die de wachtende troep achter hem koestert, kent hij ook. En hij weet, dat hij op geen genade hoeft te rekenen. Zelf heeft hij zijn mannen tot medogenloze doders opgevoed. Deze laatste afspraak kent geen uitzondering.

Het duurt lang, zegt hij schel. Weet ge zeker dat uw goud ons zonder oponthoud kan bereiken, Baldon ? Kan het zijn dat die vervloekte Noorman soms toch nog...

Maar driftig valt de roofridder hem in de reden :

— De karavaan wordt vergezeld door een sterke strijdmacht ! Zelfs als Eric roekeloos genoeg is om een aanval te wagen, zal hij zonder twijfel in de pan gehakt worden !

Plots buigt hij zich voorover. Zijn ogen schitteren.

— Daar, Heer Lauri ! Daar ! schreeuwt hij buiten zichzelf van vreugde.

Koortsachtig staart Winonah in de richting die de roofridder aanduidt. Haar laatste hoop ontzinkt haar. Om de bocht van de weg is een zware stofwolk verschenen.

Uit de naderende stofwolk maken de voorste wagens van de goudkaravaan zich snel los. Het laatste zonlicht legt glans over de witte huiven. Achter elkaar rijden de karren op de burcht toe. Er is geen twijfel meer mogelijk. Terwijl een boosaardige vreugde zich van hem meester maakt, schreeuwt Baldon dat de poort geopend moet worden.

— Ge kunt tevreden zijn, Heer Baldon, mompelt Lauri met iets van bitterheid in zijn stem. Het schijnt dat de macht over het rijk in uw handen zal vallen zonder dat ge er één zwaard voor hebt behoeven te trekken.

Winonah is zo mogelijk nog bleker geworden als zij reeds was. Moet het einde zo zijn ? Eric's rijk, zijn burcht, zijzelf, alles zonder slag of stoot in handen van Baldon ? Er ligt een eindeloos verdriet in haar grote, donkere ogen wanneer zij de anderen mechanisch volgt langs de trap, die naar het binnenplein leidt.

Zij bereiken juist de onderste trede als de eerste wagen de poort binnenrolt. Zoekend gaan Baldon's ogen over de geleiders of hij zijn onderaanvoerder ook vindt. Maar deze schijnt enigszins te zijn achtergebleven, vermoedelijk om op het laatste gedeelte van de karavaan te letten. Slechts de voerman van de eerste wagen is zichtaar; een reusachtige gestalte, gehuld in een zware mantel, die de wachters bij de poort ruw toeschreeuwt plaats te maken..

— Dit is de karavaan van Heer Baldon, honden ! Terzijde !

— Deze man weet waar het op aankomt, mompelt Baldon waarderend.

Winonah wendt zich met een gevoel van walging af.

— Het einde, hamert het door haar hoofd, het einde, het einde ! O Eric, waar zijt gij gebleven... !

Nu Lauri, valt Baldon zegevierend uit, ik heb mijn deel van de overeenkomst gehouden. Wordt het geen tijd dat ge uw toestemming geeft... Doch de magiër schudt het hoofd.

— Ik wil eerst zekerheid hebben, zegt hij nors. Toon mij uw goud en ge zult van mij geen hinder ondervinden. Maar eerder niet !

Schouderophalend treedt Baldon op de voorste wagen toe.

— He, daar, richt hij zich hooghartig tot de voerman in de zwarte mantel, wiens gelaat door een wijde kap aan het oog onttrokken wordt. Haal een kist met goud uit de wagen en breek die open !

— Het spijt me, mompelt de voerman nors. Ik mag niet aan de lading komen zonder toestemming van de leider van deze karavaan. Hij werpt een snelle blik over zijn schouder, naar de andere wagens, die nu achter elkaar het binnenplein zijn opgereden en in een halve cirkel de krijgers omringen. Zijn hand schuift langzaam onder zijn mantel.

— Ik bewonder uw gehoorzaamheid, zegt Baldon spottend. Het zij zo. Haal Leighart, mijn onderaanvoerder !

Tot zijn verbazing schudt de voerman opnieuw het hoofd.

— Ik vrees dat dat onmogelijk is, Heer Baldon, klinkt dezelfde zachte stem, nu echter met een vreemde ondertoon van dreiging, welke de roofridder plotseling schrik aanjaagt : Voor zover ik weet is niemand meer bij machte Leighart levend voor u te brengen. Maar... en hier staat de reusachtige voerman langzaam op. ...misschien heb ik een plaatsvervanger voor hem. Kijk ! !

Met een sprong komt hij van de wagen. Zijn bewegingen zijn razend snel. Nog voor zijn voeten de grond bereiken heeft hij reeds zijn lang zwaard getrokken. Tegelijkertijd valt zijn wijde pij af. Met een gil van schrik deinst de roofridder achteruit. Want daar, met getrokken zwaard, terwijl de woede zijn ogen doet vlammen, staat... [illegible]

— Eric... ! hijgt Baldon ontzet. Eric de Noorman... !

Sprakeloos is Baldon achteruit gewankeld. Nu echter hervindt hij zijn bezinning.

— Grijpt hem, mannen ! gilt hij de achter hem staande soldaten toe. Laat hem niet ontsnappen ! Sla hem neer ! Dood die hond !

De verbijsterde krijgers zijn echter te zeer uit het veld geslagen om het bevel zonder meer te volgen.

— Laat los uw zwaarden ! bijt Eric hen toe. Soldij ! Goud ! Welaan, dat kunt ge krijgen ! Meer dan uw soldij bedraagt ! Maar alleen wanneer ge mij, uw rechtmatige vorst, trouw zweert !

— Hij liegt... schreeuwt Baldon. Vertrouw hem niet ! Neer met hem en het goud is voor u !

Het volgend ogenblik snakt hij naar adem. Van alle zijden springen met katachtige lenigheid mannen te voorschijn, hun zwaarden in de vuist, de ogen strak op de Noorman gericht.

— Aanvallen, Heer? vraagt de Lynx grimmig.

— Ik geef u nog een kans ! dondert Eric's stem de krijgers tegen. Kies thans wat ge hebben wilt. Goud en vrijheid... of de zwaarden van mijn mannen !

Baldon ziet dat de kansen zich keren. Wanhopig rukt hij zijn wapen te voorschijn.

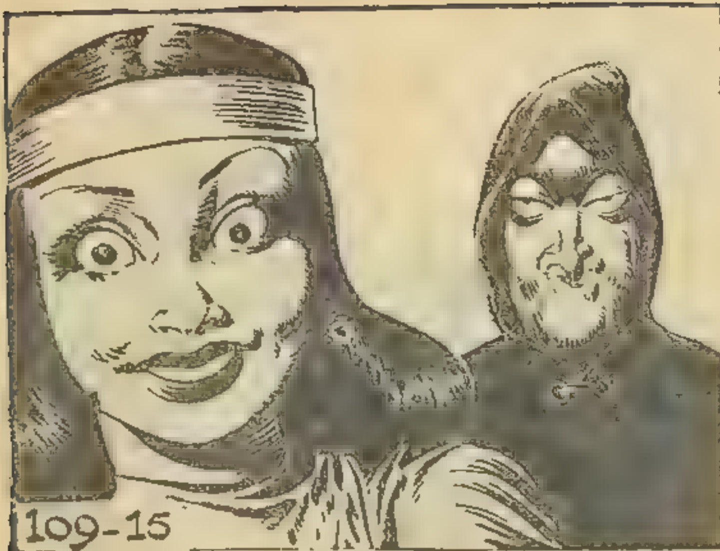
— Val aan ! gilt hij, door angst en woede verblind. Een kreet achter hem doet hem echter zwijgen.

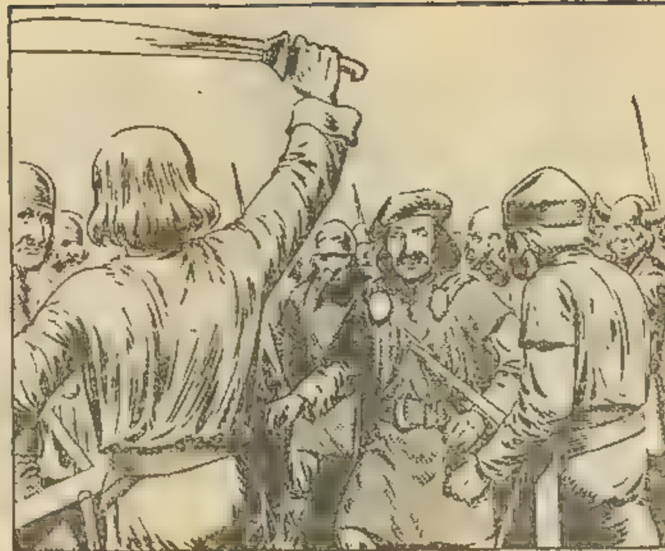
— Leve Koning Eric ! schreeuwt een der soldaten, naar voren springend. Leve Koning Eric !

Zijn uitroep wordt door de anderen overgenomen.

— Dood aan Baldon !

Grauw van angst deinst de roofridder terug. Zijn kleine oogjes flitsen schichtig over de vele geheven zwaarden. Baldon voelt zich als een rat, die in de laatste, onontkoombare hoek gedreven wordt.

Het gaat alles zo snel dat Winonah en Lauri nauwelijks kunnen volgen wat er gebeurt.

Van alle zijden storten de krijgers zich op Baldon. Zijn zwaard wordt hem ontrukt. De haat en opwinding der mannen ontladen zich op de man, die hen reeds zo lang heeft dwars gezeten.

— De dood voor Baldon ! klinkt het van alle kanten.

Tevergeefs tracht de roofridder weg te komen. Zij dringen op hem aan. Grimmig springt de boer op hem toe en, de punt van zijn wapen op Baldon's borst richtend, schreeuwt hij :

— Dit is uw einde, lafaard ! Gij kende geen genade ! Op dezelfde manier zullen we met u afrekenen !

— Halt !

Eric's stem klinkt boven het geschreeuw uit.

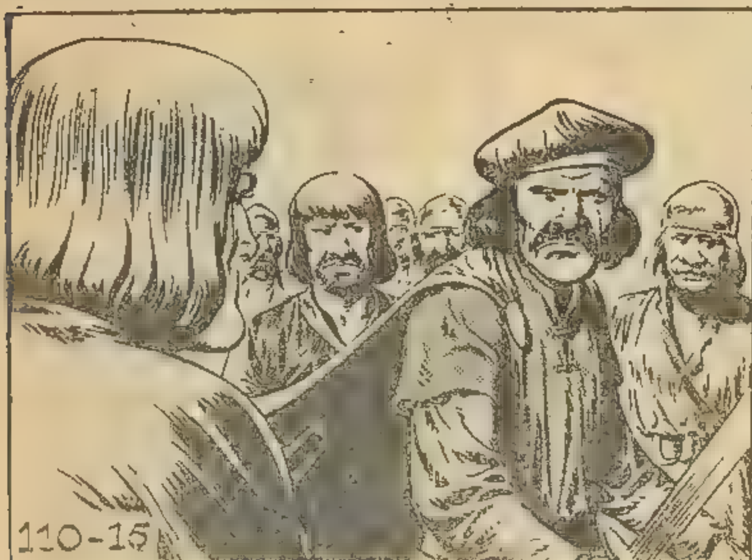
— Zo zien we elkaar dan terug, Baldon ! zegt de Noorman rustig, terwijl hij op zijn oude vijand toekomt. Over de hele wereld heb ik u achtervolgd ! Hier, op het binnenplein van mijn eigen burcht, zal de laatste beslissing vallen !

— Genade, hijgt Baldon. Genade...

— Genade ? Heeft de bemanning van de jonk, waarmee wij uit China terugkeerden, genade gekregen ? De verspieders, die uw burcht binnendrongen ? Winonah ? Erwin ? Hoe durft ge dat woord nog uitspreken ?

Dreigend komt de Noorman op Baldon toe.

— Vaak heb ik geloofd dat gij u beteren zoudt ! Vaak heb ik u een kans gegeven opnieuw te beginnen ! Nu blijft daarvoor geen kans meer ! Ge zult sterven, Baldon ! Maar niet door een eerlijk zwaard ! Herinnert gij u nog wat ik u beloofde toen ik u uit China hierheen bracht ? Ge zoudt berecht worden ! Welnu, dat zal gebeuren ! Een rechtbank zal u veroordelen tot de enige straf die er voor verraders als gij bestaat ! De dood door de verachterlijke strop... !

Na Eric's woorden valt er een dodelijke stilte. Behoedzaam gaat Baldon achteruit. Hij voelt dat hij niets meer te verwachten heeft. Maar hij zoekt tijd te winnen. Tijd, die voor hem leven betekent...

— Ik ben een edelman, zegt hij scherp. Gij kunt mij niet zonder meer terechtstellen als een verachtelijke slaaf. Ik heb een ander voorstel.

Snel gritst hij zijn zwaard van de grond.

— Laat de wapenen tussen ons beslissen, Eric ! Toon uw moed !

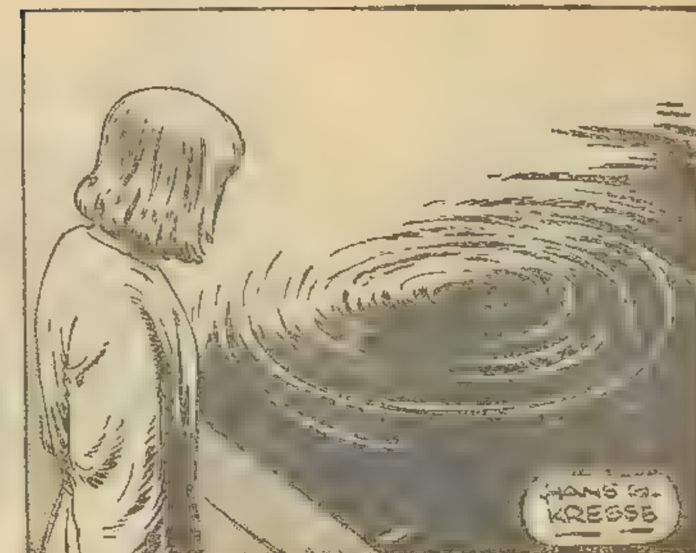
— Ik zei reeds dat gij niet door een eerlijk zwaard gedood zult worden, Baldon, antwoordt de Noorman snijdend. Ik vecht niet met eerloze verraders ! Ge weet wat u wacht... !

Langzaam, als totaal ontmoedigd, laat Baldon het hoofd hangen. Maar onder de wenkbrauwen schieten zijn ogen over de hem omringde mannen, zoekend naar een uitweg; een kans...

— In dat geval blijft er mij niets anders over dan mij in uw handen te stellen, mompelt hij, en wendt zich om, als wil hij zijn zwaard overreiken aan de boer, die achter hem staat. Argeloos wil deze het wapen aannemen. Maar met een felle beweging slaat de roofridder plotseling toe. Dit is de gelegenheid waarop hij gewacht heeft. De boer slaakt een schorre kreet en zakt in elkaar. Nog voor zijn lichaam de grond raakt, heeft Baldon zijn uitzwaai voltooid en twee andere mannen vallen neer. Een wild geschreeuw stijgt op onder de mannen. Razend van drift stormen zij vooruit. Ook Eric springt toe. Doch de roofridder heeft zijn kansen berekend. Van de verwarring gebruik makend weet hij, als een waanzinnige om zich heen maaiend, een paard te bereiken, dat niet ver van de slotpoort staat. Hij weet dat hij niets meer te verliezen heeft. Wild slingert hij zich in het zadel en stormt hij naar de openstaande poort.

Schril schreeuwend jaagt Baldon zijn rijdier vooruit. Enkele krijgers springen toe om hem tegen te houden, doch de angst doet de roofridder ieder gevaar vergeten en verleent zijn slagen reuzenkracht. Zij vallen neer eer zij hem enig letsel kunnen toebrengen. Dan daveren de hoeven van zijn paard de slotbrug over.

— Baldon ! Blijf staan !

Het bevel van de Noorman klinkt luid. Razend snel rukt hij zijn boog te voorschijn en spant de pees.

Maar Baldon's verhitte geest onderschat ieder gevaar Voor hem ligt de vrijheid, dat is het enige wat nog voor hem telt.

— Voor de laatste maal, Baldon ! Halt !

Eric's stem is vast. De hand, die de pijl richt, trilt niet het minst De Noorman weet, dat hij zijn verraderlijke doodsvijand thans niet meer zal laten ontkomen. De maat is vol. Als een laatste, zwijgende aanklacht liggen de stille gestalten van zijn getrouwen achter hem, geveld onder de onverhoedse slagen van de roofridder. Thans zal er gerechtigheid gedaan worden.

— Hierbij oordeel ik u, Baldon ! Ontvang uw straf... !

Eric's woorden worden onmiddellijk gevolgd door een snijdende kreet. Midden in zijn ren is het of een onzichtbare hand Baldon plotseling terzijde werpt. Krampachtig heft hij de armen. En terwijl zijn zwarte mantel wijd uitwaait, stort de roofridder zijdelings uit het zadel en tuimelt neer van de slotbrug.

Wanneer de Noorman het midden van de brug bereikt is een hevige beweging in de gracht het enige wat hij nog ziet.

— Zo sterft een verrader, mompelt hij zacht. Een pijl in zijn rug en begraven in het zwarte water. Een leven zonder eer, een dood zonder grootheid. De goden kennen rechtvaardigheid... !

In gedachten verzonken staat Eric op de slotbrug starend naar de plaats waar Baldon verdwenen is. Dus zo moet het einde van dit avontuur zijn; het einde van zijn jarenlange zwerftocht door de gehele wereld. Voor zijn geestesoog verschijnen de vage gestalten van al degenen, die in die jaren aan zijn zijde hebben gestaan. De mannen met wie hij uitvoer naar Goudland : Halsa, zijn vrienden in China. En van al degenen is hij de enige die het einde van de lange strijd tegen Baldon beleeft. Een vreemde melancholie maakt zich een ogenblik van hem meester. De bloedschuld van al zijn oude bondgenoten is voldaan, maar wegen al die levens, al die vriendschappen op tegen het leven van de man, die hier, op deze slotbrug, zijn einde vond ?

De mannen wijken zwijgend uiteen als hij terugkeert. Zij eerbiedigen de ernst van hun aanvoerder, zoals slechts zij dat kunnen, die dagen achtereen aan zijn zijde hebben gestreden, en hem hebben leren hoogachten. Dan valt Eric's blik op het kleine vrouwenfiguurtje, dat, geleund tegen de muur op hem wacht. Winonah's ogen stralen hem tegen. En terwijl hij op haar toeloopt en haar zwijgend in de armen neemt, beseft de Noorman dat zijn strijd niet vergeefs is geweest, Zij. die hij het meest van allen liefheeft, is behouden...

Winonah voelt instinctief wat haar echtgenoot bezighoudt. Het is voorbij, Eric, mompelt ze zacht. Wij kunnen alles vergeten. Een heel nieuw begin ligt voor ons. Gij... en ik.. en Erwin...

Haar ogen zoeken onwillekeurig de jongen, die zij zojuist nog lachend uit een der wagens heeft zien springen. Doch plotseling trekt een dodelijke bleekheid over haar fijnbesneden gezichtje, en. zich wanhopig aan Eric vastklampend, hijgt ze : Erwin ! Erwin ! O, Eric onze zoon ! Hij is verloren... !

Geschrokken wendt de Noorman het hoofd, en... ziet !

Daar, uit de poort, komt Lauri gereden. En in zijn armen houdt bij de kleine Erwin. Met een sprong grijpt Eric het ros bij de teugel.

— Laat mijn zoon los ! gebiedt hij. Hoe waagt ge het, verslagen als ge zijt, thans nog de hand aan Erwin te slaan !

Een spottend lachje glijdt over het gelaat van de Magiër.

— Ik houd mij aan de afspraak welke ik met zijn moeder maakte, antwoordt hij onverschillig. Het kind zou mij op zijn zevende jaar toekomen, indien gij niet binnen twee jaar met een scheepslading goud terugkeerde. Welnu, vandaag is uw zoon zeven jaar geworden !

Een brandende woede maakt zich van Eric meester. Hij weet dat een dergelijke afspraak nimmer is aangegaan ! Maar als hij naar zijn wapen grijpt herinnert hij zich plotseling dat de magiër over een onoverwinnelijk zwaard beschikt. Strijden heeft geen zin. Zijn lippen knijpen zich samen.

— Ik betwist uwe aanspraken op mijn kind ! Die afspraak is nimmer op deze voorwaarden aangegaan.

— En wie bewijst dat, vraagt Lauri listig. Zover ik mij kan herinneren waren er geen getuigen. Het is uw woord tegen het mijne.

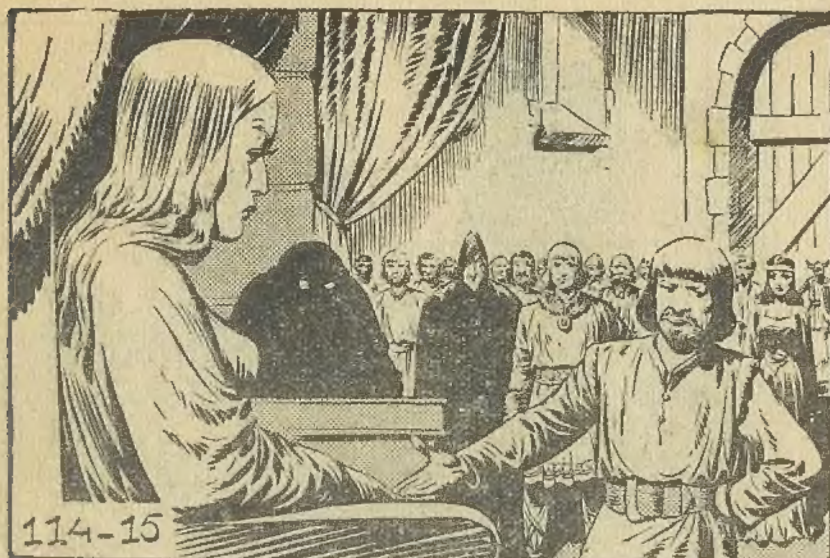
— Laat dan een rechtsgeding beslissen wie van ons beiden gelijk heeft, zegt Eric langzaam. Hij beseft dat alleen scherp overleg zijn zoon nog kan redden. Ongemerkt gaat zijn hand naar zijn zak. en tast naar het amulet die hij steeds met zich heeft meegedragen.

— Wie zal mij tot een rechtsgeding dwingen? grijnst Lauri.

— IK...!

Plotseling is er een zwarte vorm naast Eric zichtbaar geworden. Lauri deinst achteruit. Angst komt in zijn ogen. Orl, hijgt hij.

— Ik vervul uw wens, Koning Eric ! Ik betwijfel Lauri's rechten! Laat de waarheid uitspraak doen...!

In de grote zaal van de burcht vindt de volgende dag de rechtzitting plaats. Schamper heeft Lauri Eric gevraagd wie als rechter op zal treden. Maar daarop was de Noorman voorbereid. De Vala, de vreemde vrouw uit de wouden, die de draad van het lot spint op haar spinnewiel, vraagt hij om uitspraak te doen. En als de partijen de volgende dag de zaal binnentreden. vinden zij de witte gestalte reeds zittend in de koningszetel. Zwijgend nemen zij hun plaatsen in. Dan komt de Lynx der Wouden, door Eric in zijn oude waardigheid van edelman hersteld, naar voren.

— Jaren geleden bewees Lauri Heer Eric een dienst. In ruil daarvoor stelde hij enige eisen. Indien deze onrechtvaardig worden bevonden, staat zijn schuld dan vast, Vala ?

— Wellicht. Laat mij eerst weten welke die eisen waren, antwoordt de zachte vrouwenstem. Zij wenkt de Magiër nader.

— In ruil voor mijn hulp kwamen wij overeen dat Heer Eric een scheepslading goud voor mij zou halen uit Goudland. Daarvoor kreeg hij een termijn van twee jaar.

— En indien hij dit termijn overschreed ? vraagt de Vala.

— Dan zou zijn eerstgeboren zoon mij toekomen.

— Ik zou graag een vraag stellen, wendt de Dvergar zich tot Lauri. Hoe luidde die afspraak trouwens, Heer Magiër ?

— Indien Eric niet binnen twee jaar met het goud terugkeerde zou Erwin mij zeven jaar later toekomen.

— Dus zeven jaar na het vertrek van Eric ?

— Ja.

— Die afspraak kan onmogelijk zo gemaakt zijn, zegt de Dvergar snijdend. Althans niet door Eric. Want op het ogenblik dat de Noorman vertrok was hij volkomen onkundig van het feit dat hij enige maanden later een zoon zou krijgen. Het was hem dus in ieder geval onmogelijk de termijn zo scherp vast te stellen ! Gij liegt Lauri... !

— Die laatste antwoorden op mijn vraag zijn mij een bewijs, zegt de Vala, ik dank Orl voor zijn scherpe verduidelijking, maar de woorden geven de doorslag, Heer Eric. Slechts iemand, die zelf rechtvaardig en trouw is, die overtuigd is van het goed recht van zijn zaak, kan alles op een rechtvaardige beslissing laten aankomen en om dezelfde reden mistrouwt Lauri, wetend dat hij ongelijk heeft, de wet en wil geen rechten eerbiedigen. Ik stel U in het gelijk, Heer Eric !

Een daverend gejuicht gaat op onder de menigte. Maar nog eenmaal gebaart de Vala om stilte. De kleine Erwin wordt aan zijn ouders toegewezen en u, Lauri, veroordeel ik om voor eeuwig uit dit rijk te worden gebannen. Orl, gij wiens ogen in de duisternissen zien en die over machten beschikt, welke die van de Magiër overtreffen, wilt gij toezien, dat dit bevel ten scherpste wordt nagekomen? De kleine vorst der Dvergars knikt zwijgend. Met een enkel gebaar beveelt hij de sidderende Lauri met hem mee te komen en samen schrijden zij heen.

Op hetzelfde ogenblik slaat Winonah haar armen om Erics hals... O, Eric. nu is alles in orde... Stevig houdt de Noorman haar tegen zich aangedrukt en Erwin, die achter hen staat, kan een kreet van verrassing niet onderdrukken, maar Pum-Pum duwt hem achteruit : Gij hier, gij te jong voor zijn; zegt hij streng, gij nog geen snor, Pum-Pum wel. Daarom, Pum-Pum begrijpt vader en moeder blij. Stil !

Maar de bevestiging van de dwerg, dat de grote blonde man zijn vader is, doet de jongen een schreeuw van vreugde slaken.

Opgewonden rent hij op Eric toe. De Noorman vangt hem op in zijn sterke armen en houdt hem lachend omhoog.

Van alle zijden dringen zijn getrouwen naar voren en juichen hem toe. Zijn vrouw en zijn kind zijn bij hem. Zijn volk juicht hem toe. Eric, de Noorman is weer thuis.

EINDE

Uitgeverij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105 - 107 - BRUSSEL